

TURNUL DE VECHERE

Vestirea prezentei lui Christos

„Păzitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intunecoasă
ca Noaptea!” Isa 21:11-12.

VOL. V. — Februarie — No. 2.

Data Adam 6049 ani   Data Chr. 1921 ani

CONȚINUTUL

„BUCURAȚI-VA TOTDEAUNA”	19
Bucurați-vă în Domnul	19
Bucurie în providența dumnezeiască	21
Bucurați-vă în virtute	21
Bucurați-vă în speranță	22
Cum să ne înălțăm bucuria?	23
BISERICA ȘI ORGANIZAȚIUNEA EI	24
N'a venit să fie servit	24
Organizațiunea bisericeii	24
Apostoli, Profeti, Binevoitori, etc.	25
Căderea Corpului lui Christos	27
Diaconi	28
Cine poate vota la alegere	28
Sugestii cum să se facă alegerea	29
Umilinta Caracteristică însemnată pentru bătrân	30
TUCUROR CĂROR ACEST PREZENT VA AJUNGE: SALUCARI	31
EPISCOLA SOCIETĂȚII DIN BROOKLYN CĂTRA FRĂȚI ASUPRA CRONOLOGIEI DIN VOL. II.	34

STANCA VASILESCU
ALTEI UN AMEN NUSIENU
FRATE PUN
O RĂSCUMPARARE
PENTRU TOTI

© W. T. R. K. T.

„De pământ strămtorare popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12-14), de sgudurien valurilor (claselor neliniștite și turburate); așă, că oamenii mai și vor da sufletul de frică și de așteptarea celor ce vor să fie (vină) pe pământ; căci paterle ceriului (ecclesiaticismului) vor fi sguduite... Așa voi, când veți vedea aceasta întâmplându-se, să știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căuțiți în sus, ridicăți capetele voastre (și vă bucurați); că s'a apropiat răscumpărarea voastră”. — Mateiu 24: 33; — Marcu 13: 29; Luca 21: 25-31.

Misiunea Sfântă a acestei Reviste

ACEST Jurnal este unul din primii factori ori instrument a sistemului de instrucțiune Scripturală, sau „Seminariul Bibliei”, ale cărui învățături gunt acum prezentate în toate părțile lumii civilizată de WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE), fondată în 1881 d. Chr. „pentru propagarea cunoștinței Creștine”. Acest Jurnal nu este numai un mijloc de ajutor Studenților de Biblie (de orice categorie) în intrunirile lor să învețe și studieze Cuvântul Divin, ci servește și ca un mijloc de comunicare pentru anunțarea conferințelor și a reprezentanților călători trimiși de această Societate, numiți „Peregrini”.

„Lecțiunile Bereane” (Fapte 17: 10, 11) ale acestui Jurnal sunt repetiții ori subiecte reexaminare ale STUDIILOR publicate de Societate, aranjate să ospeteze pe toți membrii „Casei Credincioase”, și foarte ajutoare tuturor vrednici de singurul grad onorabil acordat de Societate, adică, *Verbi Dei Minister* (V. D. M.), care, tradus în românește înseamnă *Servitorul Cuodntului Divin*. Lecțiunile Școlii Internaționale de Duminică sunt special pentru Studenții Bibliei mai înaintați și învățători; de unii aceste sunt considerate a fi indispensabile.

Acest Jurnal stă ferm pentru apărarea singurului fundament a speranței Creștinului, acum în general refuzat, rescumpărarea prin sângele prețios a „Omului Isus Christos, care s'a dat pe sine o rescumpărare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți”. (1 Petru 1: 19; 1 Tim. 2: 6). Clădind asupra acestui fundament sigur aur, argint și pietre scumpe (1 Corint. 3: 11-15; 2 Petru 5: 1-11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: „Să facă pe toți să vadă ce e împărțirea Misterului care... de veacuri a fost ascuns în Dumnezeu... cu intenția că înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să fie dată acum prin Biserica la cunoștință... care în vârstele trecute n'a fost cunoscută omenei, după cum e acum descoperită”. Efeseni 3: 5-9, 10.

Acest Jurnal stă liber de toate partidele, sectele și crezurile omenești pe când el să sânguește să aducă din ce în ce mai mult fiecare articulație și cuvântare în deplină subiecțiune la voia lui Dumnezeu în Christos cum e exprimată în Scripturi. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală toate ce Dumnezeu și Domnul a vorbit — potrivit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică, ci confidențială; de oarec știm unde și ce afirmăm, bazându-ne cu neluioită și neimpărțită credința pe promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. El e ținut ca și o încredere, spre a fi întrebunțat numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului Său, pentru clădirea poporului Său în cunoștință și harurile spirituale. Și noi nu numai invităm dar și îndemnăm pe cititorii noștri să examineze toate cuvântările lui cu Cuvântul Divin infalibil la care în continuu ne referăm să ușorăm calea la o astfel de examinare.

Pe noi Scriptura clar ne învață

Că Biserica e „Templul viului Dumnezeu” — înoseb „lucrul mânelor Sale” — că construirea ei a fost în progres de-alungul Vârstei Evanghelice — de când Christos a devenit Răscumpărătorul lumii și Piatra Unghiulară a Templului Său, prin care, când va fi sfârșit, binecuvântarea lui Dumnezeu să va revărsa asupra tuturor popoarelor” și ei să vor apropia de El. — 1 Corinteni 3: 16-17; Efeseni 2: 20-22; Faoere 28: 14; Galatani 3: 29.

Că în timpul de acum cloplire, formarea și instruirea credincioșilor consacrați progresează; și că când ultima aerstor „pietre vii... alese și prețioase” va fi gata, atunci marele Maestru le va aduce toate la oaltă prin Primă Inviere; și Templul va fi umplut cu gloria lui Dumnezeu și va fi locul de intrunire între Dumnezeu și oameii dealungul Mileniului. — Apocalipsul 15: 5-8.

Că temelul speranței, pentru Biserica și lume, stă în faptul, că „Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru fiecare om”, o rescumpărare pentru toți, și va fi „Lumina adevărată care va lumina pe orice om venit în lume”, „la timpurile Sale cuvenite”. — Evrei 2: 9; Ioan 1: 9; Timoteu 2: 5, 6.

Că Speranța Bisericii este: Să fie „asemenea Domnului ei... să li vadă așa precum este” și să fie „părtașă naturii divine”. Împărțându-se gloriei Lui ca împreună moștenitoare cu El. — Ioan 3: 2; Ioan 17: 24; Romani 8: 17; 2 Petru 1: 4.

Că lucrul prezent al Bisericii e perfecționarea ori pregătirea sfinților pentru lucrul și serviciul în viitor; să desvolteze în ea însăși orice har și fruct al spiritului; să fie mărturia lui Dumnezeu la lume; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți a lui Dumnezeu în Vârsta viitoare. — Efeseni 4: 12; Mateu 24: 14; Apocalipsul 1: 6; 20: 6.

Că speranța lumii să așli în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor, cari vor fi aduse tuturor de Împărăția lui Christos Mileniară. — Restatornicile a toate ce au fost pierdute prin Adam în Eden, acelor cari cu bucurie și supunere le vor îmbrășa pe terminii lui Dumnezeu din mânele gloriosului Răscumpărător și glorioasa Lui soție, Biserica; pe când toți împotrivorii și nesupușii de voie liberă vor fi *distruși*. — Fapte 3: 19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

(THE WATCH TOWER)

Publicat de Societatea de Biblie și Tractate TURNUL DE VEGHERE

(Watch Tower Bible & Tract Society)

124 Columbus Heights — Brooklyn, New-York, U. S. A.

OFICE FILIALE: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London, W. 2, Anglia; 495 Collins St., Melbourne, Australia; 123 Plein St. Cape Town, Sud-Africa; 12 Honggerstrasse, Zurich, Elveția; 38 Rue des Communaux, Berne, Filiala Franceză și Belgiană, Elveția; 76 Unter-dornerstrasse, Barmen, Germania; 14 Suhrsgade, Copenhagen, Danemarca; 9 Anggetan, Orebro, Suedia; 60 Parkvelen, Christians, Norvegia; 5 Nervanderinkatu, Helsinki, Finlanda; 51 Adrianstr. Rotterdam, Olanda; Toronto, Ontario, Canada; Kottayam, India.

FILIALA ROMÂNĂ:

Strada Kovespad No. 8 Cluj, Jud. Cojocna, Transilvania, România

THE WATCH TOWER și Comitetul lui Editoral: Acest Jurnal este publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care cel puțin trei au cetăț și aprobat ca adevăr fiecare și toate articolele ce apar în coloanele lui. Numele comitetului este: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, F. H. Robinson, G. H. Fisher, W. E. Page.

Acest Jurnal, The Watch Tower, este tradus și publicat în următoarele limbi: Franceză, Germană, Suedeză, Dano-Norvegiană, Finlandeză, Italiană, Polonă, Lituană, Greacă, Maghiară și Română.

În Românește apare odată pe lună.
Abonamentul să plătește înainte
în exemplar

60 Lei
5 Lei

Oferta celor săraci în Domnul: Tutorul studenților de Biblie cari din cauza bătrâneții ori altor infirmități și neputinți, sunt nelustare a plăti abonamentul acestui Jurnal, să trimită gratis dacă dănuși trimit o poștală și-l cer astfel, totdeauna constatând cazul lor. Suntem mai mult de bucuroși cu toți aceștia să fie pe lista celorlor acestui Jurnal.

Cărți de studiat Biblia

BIBLIA nu e o carte a fi numai citită, dacă vom să înțelegem învățăturile ei profetice, simbolice, parabolice, figurative, etc., precum și să fim binecuvântați de ea, trebuie studiată. Nu pe toți ne-a lovit soarta cu prilejul de a trece prin seminariile teologice să învățăm Biblia, dacă în seminarele teologice să învățăm Biblia deloc; și deci vom admite cu toți necunoștința noastră despre învățăturile ei, despre Dumnezeu, și despre viața viitoare. Acel cari să interesează numai despre prezent și viața lui lute trecătoare, nu a învățat încă valoarea vieții.

O serie de 7 volume „Studii în Scripturi”, scrise de faimosul scriitor, autor și editor, Pastor Charles C. Ruș și, știut în jurul lumii ca „Pastor Russell”, fac o explicație uimitoră Bibliei. Valoarea acestor „Studii” poate fi vădită clar și din simplul fapt a circulației lor, care să urcă în cifre enorme 12.000.000 în 19 limbi!

SERIA I, „Planul Divin al Vârstei”, dă o descriere a planului divin revelat în Biblie așa cum el să relatează în și explică trecutul, prezentul și viitorul negoțiilor lui. Într'un mod mai armonios, mai frumos și mai rațional de cât e în general înțeleș. Conține 356 pagini, legat în pânză, înscrispita aurită 50 lei.

(Celelalte volume din serie sunt în traducere).
MANNA CERESCA, o carte ce conține pentru fiecare zi în un text Scriptural cu comentarii (explicații) din Turnul de Veghere, care să citeș dimineața. Această carte este foarte de mare folos pentru toți creștinii de toate felurile. Cartea e așa făcută că ține pe viața întreagă și lecțiunile ei apar tot nou. Este legată frumos 15 lei.

Carte de Cântări cu Note, conține 240 de cântări aleș și traduse din cartea engleză „Millennial Dawn” 15 lei.
Cărticică de întrebări la studierea Volumului I, 1 leu.

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CHRISTOS

Vol. V.

CLUJ

FEBRUARIE 1921

BROOKLYN

No. 2

„BUCURAȚI-VĂ TOTDEAUNA“

1 Tesaloniceni 5:16.

BUCURIA este simțul mai viou al sufletului; temperamentul obisnuit și dreptul nedespărțit al inimii în armonie cu Dumnezeu. Ea să arată în felurite chipuri; *fericire* sub greutăți și în timp de nevoi; *plăcere* în favoruri mici sau mari; *bucuroasă* în scăparea din necaz și dureri; și *veselă* în lucrurile înălțătoare și de însemnătate mai mare.

Veselia oștelor cerești a fost conglăsurată în cântec când «toți fiii lui Dumnezeu aruncau strigăte de bucurie» (Iov 38; 7) Mesajul Creștinului să deschide cu «vestea de bucurie mare» (Luca 2; 10), și o parte din binecuvântarea viitoare a omului va fi în «bucuria ce vine dimineața». (Psalm 30; 6) Și despre lumea ce acum suferă tristețea și lipsă să zice că, eventual, «se vor înturna în Sion... cu bucurie eternă pe capul lor». (Isaia 35; 10).

O astfel de bucurie nu se găsește astăzi în lume. Puterea de bucurie, ca și toate alte puteri sau însușiri fine, a suferit pierdere cu intrarea păcatului, care a ruinat simțurile fine ale omenirii, făcându-le să fie neadevurate.

Dar cu toate că lumea astăzi nu se găsește în împrejurări foarte îmbucurătoare, biserica compusă din cei chemați «afară din lume» pot afla sau avea această bucurie. Despre Domnul nostru Isus, Capul bisericii citim în Psalmul 45; 8 că a fost «uns cu oleul bucuriei mai mult decât soții (frații Săi) și o parte din serviciul pentru care El a fost denumit și uns, a fost «să pună înaintea celor ce plâng în Sion; căci li se va da podoaba în locul cenușei oleul bucuriei în locul plângerii, și vestmântul laudei în locul sufletului întristat». Isaia 61; 3.

Creștinul idealist nu e o personificare a însușirilor nepasionate. Viața lui este bogată în felurite simțuri de fericire, și marcată de cercări severe aspre și bucurii sublime. Măhnirea și bucuria se schimbă în experiențele vieții lui cum se schimbă lumina soarelui și umbra norilor pe hotar. Deși devine măhnit, întristat, el totdeauna se bucură.

Văzând, fără indoială, cu viziune profetică suferințele pe cari copii Domnului vor avea să le îndure dealungul vârstei creștine, și știind influențele discorajatoare, cari vor fi îndreptate asupra lor din partea lumii, cărnei și a diavolului, Apostolul evident a cău-

tat să combată aceste cuvinte prin cuvinte încurajatoare; și de aci textul nostru, care e să fie socotit în lumina amintirii sau al unei îndemnări.

Bucuria Creștinului e un lucru care poate fi deșteptat prin mai multe cauze și aceste sunt toate deosebite de cauzele ce pricinuesc bucurie lumei. Plăcerile lor se ridică mai ales din lucrurile ce sunt în stare ale împlini adeseori în paguba altoră. Bucuria noastră se arată mai ales din lucrurile ce le-a făcut Dumnezeu pentru noi pe care depinde înruirea noastră cu ei.

„BUCURAȚI-VĂ ÎN DOMNUL“

Întâi ne vine îndemnare să ne «bucurăm în Domnul.» (Filipeni 4; 4)

Acest text trebuie citit cu atențiune or altcum vom trage din el ceea ce acolo nu să află. Sugestia nu e că noi ne bucurăm în *împrejurările* care ne aflăm, uneori favorabile altă dată adverse, sau ne bucurăm în *simțurile* noastre la toate timpurile, dar arată ca să avem o bucurie statornică, a cărei isvor își are începutul tocmai dela Domnul. După măsura care noi am ajuns să cunoaștem pe Iehova Dumnezeu, și după măsura care zilnic ne întindem al cunoaște. El ne inspiră cu bucurie, cu veselie sufletească, prin frumuseța caracterului său și cu armonia în care toate principiile cardinale (fundamentale) lucră în preună. Noi vedem iubirea lui că este atât de mare încât a îndemnat pe înțelepciune să desemne un plan, prin care justiția (dreptatea) Lui să rămână nevătămată și puterea Lui, la acelaș timp, să elibereze pe condamnați cu drept.

«Și nu numai atât, dar ne și bucurăm de Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos.» (Romani 5; 11. *Cornelescu*). Caracterul de iubire dumnezească să arată pentru noi și lumea întreagă în persoana și faptele iubitului Său Fiu; și bucuria care o inspiră Isus în inimile celor cari stau la picioarele Lui este spusă de Petru: «Pe care deși nu-l ați avut în iubiți, în care deși nu-l vedeți acum, dar crezând vă veseliți cu bucurie de nespus și mărită». (I. Petru 1; 8.) Mântuirea care Dumnezeu ne-a pregătit în Christos devine un alt isvor de bucurie, când ne amintim ca la lucrurile dăruite nouă «ingerii doresc să se uite de

aproape. «Psalmistul ridicat de acesta sim-
turi, exclamă: «Sufletul meu să se veselească
în Iehova» și «se bucură de mântuirea Lui».
Psalm 35: 10.

Dumnezeu așa a întocmit ca bucurie în El
să poată acum numai pentru cei blânzi cu
inima. Lumea îngâmfată nu-l cunoaște, și nici
nu-l poate căci «Dumnezeul veacului acestuia
le-a întunecat mintea». Dar atitudinea popo-
rului lui Dumnezeu e alta: «In Iehova lau-
de-se sufletul meu; auzi vor cei săraci (cu
spiritul) și să vor bucura». (Psalm 34: 3.)
Aceea e, devenim să cunoaștem starea condem-
nată a noastră și învățăm că iertarea s'a
aranjat prin Isus Christos. Noi luăm pași de
supuneri cari ne fac ne aduc această iertare.
Și când am câștigat-o, și pasul următor de
consacrare intrăm în corpul lui Christos,
auzim vocea: «Nici o osândire nu este acum
pentru cei cari sunt în Isus Christos» (Romani
8: 1); aceasta ne umple de veselie, și veselie
isbucnește în cântec: «Gura mea te laudă cu
buză de bucurie». Psalm 63: 6.

Aceasta bucurie în Domnul nu atârână dela
impresurările din afară; și de aici, nici o
schimbare în impresurări nu poate schimba
această bucurie. Fericirea ni e inspirată prin
faptul că Dumnezeu este bun în loc să fie
rău, și de când el nu s'a schimbă, nici chiar
umbră de întoarcere, nu este posibilitate de-a
pierde această bucurie pe atât cât rămânem
în legătură strânsă cu El și nu pierdem din
vedere faptul lui bun pentru noi. (2 Petru 1;
9.) Această bucurie a avut-o și Isus, despre
care profetic s'a zis: «Pururea pun pe Iehova
înaintea mea, ce îmi stă de-a dreapta, nu mă
voi uita. De acea bucură-se inima mea, și
veselească-se sufletul meu, și în siguranță
(textul englez spune în speranță) locuiește
corpul meu.» Psalm 16: 9.

Că bucuria noastră în Domnul este inspi-
rată prin însuși ființa sau caracterul Său, și
nu simplu numai din beneficiurile ce le pi-
păm, s'a arată prin profetia care exprimă
deplină încredere în El, chiar și în necazuri:
«Căci (deși) smochinul nu mai înflorește,
și fruct nu mai este pe viță, lipsește fructul
olivului, și ogorul nu mai dă bucate; oile
lipsesc din târlă; și nici un bou nu mai este
în grajduri. Dară eu (cu toate aceste) mă bucur
în Iehova, Domnul, tresalt în Dumnezeu
mântuirii mele». — Habakuk 3: 17, 18.

Bucuria ni e și mai mult inspirată de me-
sagiul lui Dumnezeu, de bucuria ce ea con-
ține în sine. Acela care este plin cu iubire
nu s'a bucură în nedreptate, s'a bucură însă
impresurată cu adevărul. (1 Corinteni 13: 6).
Adevărul ne dă o apreciere, în fel de plăcere
care nu poate fi schimbată cu nimic ce s'a
schimbat în lume. «Fericit poporul, ce cu-
noaște sunetul trâmbiței!» ce umblă în lu-
mea în numele Iehova! El s'a bucură de nu-
mă în Iehova și s'a înălță prin mân-
tuiră. — Psalm 35: 13, 17.

«Fără așteptare» sufletul de bucurie; evident
că bucuria nu este încredințată în bucuria ce a venit
de la Dumnezeu în lume. — 3 Matei 25: 1, 12.

în una din parabole Sale Domnul a picat
zelul și plăcerea cu care coi chemați și aleși
vor primi adevărul și ce el cere. Un anumit
om de bucurie a mers și a vândut tot ce a
avut ca să poată cumpăra mărgăritarul de
mult preț. (Matei 13: 44). La alt loc Domnul
ne spune că unul din scopurile instrucției
pe care El a dat-o învățăcelilor a fost să albe-
ască cauza pentru o bucurie mai inteligentă și
rezonabilă. «Acesta vi le-am spus ca bucu-
ria Mea să fie în voi și bucuria voastră să
fie deplină... «Și nimenca nu va lua dola
voii bucuria voastră». (Ioan 15: 11; 16: 20—22.)
El le vorbia de bucuria care îi va cuprinde
când vor auzi sculara Lui dintre morți.

Domnul nostru rămâne ridicat, înviat din-
tre morți, și nimeni nu poate mișca această
cunoștință și convingere dela adevăratul cre-
dincios. Dacă ceva s'a întâmplă ce s'a orbească
credința lui în acest fapt, atunci el e de
plâns într'adevăr, căci dacă Christos n'a în-
viat, deșartă este credința, suntem încă în
pacatele noastre, și suntem mai de plâns
decât toți oamenii. (1 Corinteni 15: 18, 19).

Plăcerea noastră în adevăr ne conduce să
ne bucurăm în publicarea și proclamarea lui.
Apostolul s'a exprima: «Christos s'a aduce la
cunoștință, și de aceasta mă bucur». (Filipeni
1: 18). Noi ne bucurăm pentru că am «gustat
cât de bun este Dumnezeu», și noi știm că
vestea Lui, dacă e primită, va face și pe
alții fericiți și veseloși. Unde este viziune
spirituală, poporul este vesel; dar «unde vi-
ziunea dumnezească lipsește poporul este
desfrânat (engleză spune că pierde)». Prover-
belé 29: 18.

BUCURIE ÎN PROVIDENȚA DUMNEZEIASCA

Al treilea izvor de bucurie îl aflăm în
ingrijirea dumnezeiască pentru noi. Citim că
«Ingerul lui Iehova tabără în jurul celor ce
se tem de dânsul». (Psalm 34: 8). Ce fericire
a ști că noi suntem astfel sub îngrijirea celui
Atotputernic, Omnipotent! Ni se îmbucură
inima față de purtările lui Dumnezeu cu noi
și că El are interes în noi; noi ne bucurăm
deasemeni cunoscând proviziunile binevoi-
toare pe alții. Psalmistul a zis: «Lucruri
mari făcut-a Iehova cu noi (de aceea) eram
veseli». (Psalm 126: 3). Până suntem loiali
(credincioși) Lui, Dumnezeu ne apără prin
providențele Sale contra segeților îndreptate
contra omului nou, chiar deși omul din afară
piere, se nimicește, cel nou se înțește din zi
în zi, reinvigorat și întărit prin aceste expé-
riențe. «Să se bucură toți cei ce s'a încred în
tine, în etern să se veselească, pentru că Tu
li aperi». Psalm 5: 11. Trad. Engleză.

Când fecioarele Sionului au fost capturate,
conducători le-au dus în robie, au cerut dela
ele să le cânte din cântările lor nobile și
plăcute în Babilon, dar ele au răspuns: «Cum
să cântăm cântarea lui Iehova, pe pământ
străin?» (Psalm 137: 1-4). Dară când au fost
eliberate din Babilon și s'au întors la nota-

rele lor vechi care erau atât de prominent identificate (cunoscute) cu îngrijirea lui Dumnezeu pentru ei, noi citim că «mulți plâseră foarte... și mulți înălțau vocea lor cu strigare și bucurie». (Ezra 3; 12; Psalm 126). Cu cât mai multă bucurie ar trebui să fie pline inimile acelorora cari au fost eliberați din robia grea a Babilonului mare, și au fost readuși în pământul promisiunii de repaus prin credință și relație cu Dumnezeu. «Și puse în gura noastră o cântare nouă, lauda Dumnezeului nostru». (Psalm 40; 4). Atunci gura noastră de râs (sufletesc) era plină, și limba noastră de cântare.

În decursul serviciului Domnului discipolii să bucurau că și demonii chiar erau supuși puterii lor, și trebuiau să-i asculte și să părăsească pe oameni cari îi năcăjau. Totuși Domnul le-a spus că au mai mare cauză pentru bucurie decât aceasta: «Bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în cer». (Luca 10; 20). A fi onorat cu prospectul (prevederea) unei împreună moșteniri cu Christos și împărtășire în toată mărirea ce este asociată unei înălțări cu El, ar trebui să ne umple cu bucurie totdeauna.

Apostolul Iacob spune: «Fratele smerit să se bucure în înălțimea lui». (Iacob 1; 9. *Trad. Engleză*). Înălțat nu în părerea sa, nici în altora, dar înălțat în fapt ridicat din groapa noroiasă și picioarele lui așezate pe stâncă, Christos Isus. Nu s'a făcut mai mult nici pentru fratele său mai bogat or pentru acela a cărui avantagiuri au fost în lume mai mari. Mai departe, avem cauză, sub providența dumnezeiască, a ne bucura în bucuria altora. Unul din lucrurile esențiale (trebuincioase) vieții creștinului e simpatia adevărată, «Bucurați-vă cu cei ce să bucură și plângeți cu cei ce plâng». Romani 12; 15.

BUCURAȚI-VĂ ÎN VIRTUTE

O altă câmpie unde bucuria răsare, deși e mică, nu trebuie uitată. Ea este câmpia virtuții¹⁾. Adese-ori s'a spus că «virtutea e în-suși răsplata ei». Una din răsplățile virtuții chiar și în timpul prezent e bucurie. «Cei ce sfătuesc la pace, simt bucuria». (Proverbele 12; 20). Cei a căror influențe sunt tinse totdeauna spre pace au mulțumirea conștiinței de-a ști că ei astfel stau pentru principii Prințului Păcii; și fie că reușesc sau nu în încurajare și menținerea păcii răsplata unei influențe de virtuți este a lor.

Ei să simt fericiți în a ști că au făcut tot ce au putut mai bine și n'au adăus la ceartă.

«Eară: «Bucurie este dreptului de-a face drept». (Proverbele 21; 15) ocaziunile noastre de a judeca să mărginesc în prezent mai ales nouă. Dar chiar și'n aceasta noi avem plăcere în comparând viețile și sentimentele noastre cu măsurile și învățăturile așezate în cuvântului Dumnezeu, și cu toate că corec-

tările trebuincioase nu sunt de veselie cârni, ci de întristare, omul nou are o plăcere adevărată în corectarea oricărei slăbiciune descoperită. Dacă el permite mândria personală să-l împiedice în lucrarea judecătoarei de sine, el să păgubește de bucuria curată care vine din simțul conștiincios că se află într'o muncă dreaptă. Să cere umilință, de prima clasă, a avea plăcere în aș afla unul slăbiciunile și greșele sale, spre a fi corectate, și fructele spiritului sfânt să le ea locul. Astfel «ceblânzi vor înmulți bucuria lor în Iehova» Isaia 29; 19.

Cu cât avem mai mult din spiritul sfânt, cu atât mai mare ne va fi bucuria, pentru că noi avem «bucurie în spirit sfânt». (Romani 14; 17). Bucuria e a doua pe lista fructelor spiritului sfânt. (Galateni 5; 22). Apostolul a avut o plăcere deosebită în știind că influența sa personală a fost pusă și mistuită în munca cea mai fericită și sfântă de cât foarte muncile, răspândirea vestei de dar a lui Dumnezeu. «Pentru că lauda noastră aceasta este: mărturia științei noastre de noi înșine că în sfințenie și curăție dela Dumnezeu, nu în înțelepciunea omenească ci în darul lui Dumnezeu, ne-am purtat în lume, dar mai ales către voi». II. Corint. 1; 12.

BUCURAȚI-VA ÎN NECAZURI

Strein cum poate să pară, Scripturile Noului Testament asociază tribulațiile sau suferințele bisericii cu bucuria. Că între aceste este, că între cele două este o legătură apropiată, deși se pare paradoxal (ciudat), este arătat de Domnul Ioan 16; 19-21. El a știut că discipolii lui erau să fie cufundați în grele și mari suferinți. El avea să-i părăsească și a fost cauzat să treacă prin o așa ignomie și rușine care o să lase un desgust asupra lor mai mulți ani. Totuși, el era asigurat că întristarea lor va fi întoarsă spre bucurie, ca o femeie care a născut copil.

N'ar fi tocmai adevărat a spune că suferința e totdeauna cerută la bucurie, căci dacă aceasta ar fi adevărat sfinții îngeri ar fi fără bucurie. Dară e scopul evident al Domnului că biserica în starea ei embrionară sau de dezvoltare să aibă o măsură de durere, spre a lărgi aprecierea ei și săi invite atenția la bucuria adevărată. Acest cuget e susținut pretutindeni de Scripturile Noului Testament. Apostolul Iacob ne spune: «Socotiți drept orice bucurie, când veți fi căzut în felurite ispite» (Iacob 1; 2), știind că puterea cercării îndreptată astfel împotriva credinței tale va scoate în serviciu activ, și chiar în existență, calități până aci necunoscute. Apostolul Petru încă spune: «Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi, făcut vouă spre încercare, ca cum vi s'ar întâmpla ceva strein. Ci intrucât sunteți părtași la suferințele lui Christos, bucurați-vă ca și la descoperirea mării lui să vă bucurați veselindu-vă». — I. Petru 4; 12-13.

Aci să descopere rudenie intimă...

1) Virtutea e o calitate de caracter, ca de pildă, curaj și putere pentru dreptate — moralitate.

ce există între tribulațiile sau suferințele și bucuria Creștinului; arătate deosebit ele ar fi cam următoarele: Lumea este domnită de spiritul egoist și «zace în cel rău»; spiritul ei inspiră și controlează în o măsură mare sau mai mică faptele și gândurile locuitorilor de pe pământ; valul se mișcă și merge în acea direcție și când poporul Domnului din cauza credinței în vestea către Dumnezeu le-a dat-o, cunoscut îndată reaua și nelegiuita conducere în care să afle și să întorcă să meargă în direcția opusă, și întâmpină împotrivirea studiată ori nestudiată a lumii — a acelora cari au o mică apreciere despre Dumnezeu și n'au nici o dorință de a face voia lui.

Dacă poporul Domnului ar fi fără aceste experiențe, dacă n'ar întâmpina împotrivire dela lume, ar fi o bună dovadă că ei sau că stau în loc ori că plutesc în direcția în care merge valul: viețile lor, n'ar fi unele care să atragă atenția clasei religioasă a lumii. Pe atât, însă, cât tribulații și persecuțiuni să ridică din partea lumii e în sine o bună dovadă, că individul face progres împotriva preferințelor lumii și împotriva idealurilor ei. Domnul a avut în gând tocmai aceasta când a zis: «Feriți-vă sunteți când vă vor muștra și vă vor gonii și vor zice împotriva voastră ori ce rău mințind, pentru mine. Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în cer; căci așa goniră pe profeți cei mai înainte de voi». — Matei 5; 11-12.

Urmașii Domnului din biserica primitivă, ni să spună, «că au primit cu bucurie răpirea averii lor». (Evrei 10; 34). De sigur ei nu puteau avea o admirație pentru răpitori; nici nu puteau avea cugetul de a distruge averile lor pentru a face o demonstrație. Nu spre a fi văzuți de oameni au primit ei cu mulțumire aceste experiențe. Bucuria lor a răsărit nu din distrugerea sau răpirea proprietății lor, dar din faptul că persecuția a fost o dovadă pozitivă lor că ei umblă nu cu lumea ci urmează Melușelului ori unde el merge sau îi conduce. Despre doi din apostoli, citim că s'au lucrut că s'au învrednicit a fi desprețuiți pentru numele lui Isus. (Fapte 5; 41).

Aceiași care spuse Domnului mai înainte că voiesc să beie din paharul său se simțeau acum fericiți în ocaziunea de a dovedi sub cele mai cercătoare și nefavorabile împrejurări adevărul declarațiunii lor.

Zicerile cărora de obicei ne referăm ca «beatitudini» sau fericiri cerești conțin sagurul sau sâmburele aceluiași cuget.

Cuvântul «fericit» în aceste promisiuni conține ambele cugete: *binecuvântat* și *fericit*. În asemănare cetim: «Feriți-vă sunteți când oameni vă vor urii, și când vă vor scoate dintre ei și vă vor desprețui și vă vor lepăda numele vostru ca rău din pricina Fiului omului. Bucurați-vă în ziua aceea și săltați; căci iată plata voastră este multă în cer; pentru că părinții lor făceau în același chip cu profeții». (Luca 6; 22-23). Cu adevărat e un izvor de bucurie adevărată a fi socotit în ur-

Dumnezeu cari au suferit în vremile vechi. Totuși nu trebuie să ne gândim că bucuria noastră va micșora în orice privință suferință. Singura micșorare sau ușurare e aceea care vine din cunoștința, că e o onoare a suferi cu Christos și pentru cauza lui.

BUCURAȚI-VA ÎN SPERANȚA,

Dar ori-ce ar fi bucuriile ce se ridică din cauzele și împrejurările vieții poporului lui Dumnezeu. Elementul esențial, puternic al fericirii lor prezente zace în *speranță*. Ea consistă din două elemente: așteptare și dorință. Mărețele promisiuni se află în Cuvântul lui Dumnezeu referitor la viitoarea noastră binecuvântare și fericire pe planul divin și deasemeni binecuvântarea lumii, inspiră în noi, încredință pentru că suntem cunoscuți cu încredințarea caracterului Celui care face promisiunile. Promisiunile de viață și binecuvântare nu se împlinesc acum, ci sunt hotărâte pentru viitor; și de aici, trebuie să ne uităm la ele încă înainte și să le așteptăm. Și de când aceste promisiuni se referă la lucruri mult mai grandioase de cât inima omului a putut să dorească, nu putem ajunge a nu le dori. Deci lucrurile care noi actuale așteptăm și cu adevărat le dorim, concep în noi bucurie. Speranța anticipează bucuria noastră viitoare.

Se va vedea că această bucurie nu rezultă simplu din împrejurările norocoase ale vieții; și, deci nu poate fi schimbată de împrejurări. Promisiunile cari la început, când noi am aflat pe Domnul, au inspirat în noi bucurie sunt încă tot aceleași, ele rămân neschimbate în cuvântul Dumnezeu. Dacă ele au umplut odată inimile și mințile noastre cu prospecte speranță de bucurie, de sigur ele trebuie să fie în stare s'o facă iarăși. Într'adevăr, speranța, cu bucurie, soția ei constituază stimularea sau armonierea principală a unei devoțiuni constantă Părintelui, până suntem în timpul nostru de cercare. Să presupunem că speranța ar fi luată din viața noastră, ca îndemn am mai avea noi pentru sacrificare? nici ca care! Sacrificarea nu-i o condiție normală fără oarecare împrejurări anormale să o hrănescă și să o susțină, și o astfel de conducere ar fi illogică sau neînțeleaptă. Dacă pentru vârstele viitoare nu este prospect, speranța de scăpare din durere, noi am fi în fapt și adevăr tocmai nebuni după cum lumea ne socotește.

Dar Scripturile pretutindeni sunt pline cu promisiuni de o scăpare finală. «Cei ce au semănat în lacrimi, secera-vor în bucurie». (Psalm 126; 5). Nu să spună că cei care sămână *lacrimi* vor secera bucurie, dar cei cari sunt angajați în lucrul Domnului, sămănând adevărul, mesagiul, sub împrejurări întristătoare și cu dureri, vor avea plata lor în bucurie. Domnul a arătat același lucru în parabola cu talenții, declarând că cei credincioși în lucrurile mici acum vor fi socotiți vrednici de împărtășire în responsabili-

tățile și onorurile mai mari ale împărăției. «Intră întru bucuria Domnului tău». (Matei 25; 21). Domnul însuși a suferit ignomia și rușinea ministriei (serviciului) său pământesc și a fost la sfârșitul căei sale înălțat la bucuria care a fost pus înaintea lui. Evrei 12; 2.

Iară asemănă apostolul speranța noastră cu bucurie când spune: «Iar Dumnezeuul nădejdi să vă umple de orice bucurie și de pace în credință, ca să prisosiți voi în nădejde în puterea spiritului sfânt». (Romani 15; 13) În alte cuvinte, această nădejde nu să nutrește delă sine; ea este inspirată și susținută de agenția activă a spiritului sfânt în mintea și inima consacraților urmași ai Mântuitorului. Lumea și spiritul ei tind să răstoarne și să ne discarajeze speranța.

Existența vieții noastre creștină este legată de speranța care ne este pusă nouă înaintea în evanghelie și amintită de apostolul când spune că «ne bucurăm în nădejdea mării, pe care-ne-o va da Dumnezeu» (Romani 5; 2. *Cornelescu*), în nădejdea mării dumnezeiești, de a ne împărtăși bucuriilor și privilegiilor naturii divine. «În puterea nădejdi bucurați-vă» (Romani 12; 12), e unul din îndemnurile generale date noua de apostoli. La alt loc ne explică că această speranță să lucrează, ori zis mai bine să desăvârșește în noi, de un tren de experiență pus în mișcare de tribulații. «Ne lăudăm și în suferință știind că suferința pricinuieste stăruință, iar stăruința încercare, și încercarea nădejde; iar nădejdea nu dă de rușine, pentru că iubirea lui Dumnezeu este turnată în inimile noastre prin spirit sfânt care ne fu dat nouă Romani 5; 3-5.

Suntem asigurați, mai departe, că vom fi făcuți părtași naturii lui Christos „dacă vom fi ținut până la sfârșit nesfiala temeinică și cuvântul de laudă al nădejdi”. (Evrei 3; 6). Ținând ferm până la sfârșit, noi vom intra în bucuria adevărată, căci atunci „umplemă-vei de veselie cu fața ta”. — Fapte 2: 28.

Bucuria ce se ridică din speranță nu e numai pentru că sperăm pentru binecuvântarea noastră. Noi ne bucurăm că omenirea încă va fi binecuvântată, că în loc de noapte neagră a păcatului și morții care acum există, lumina glorioasă a dimineții Milenială se va ivi și va intra în lume prin marea Soare al Dreptății cu vindecare sub aripile sale; și în loc de întunec, omenirea va avea gloria lui Dumnezeu lucind asupra lor, și cunoștința despre el va umple tot pământul. Chiar despre deșerturi și pustietăți suntem asigurați că „se va veseli, și va cânta de bucurie.”

(Isaia 35; 2). Atunci iară „Iehova va mângâia Sionul; va mângâia toate ruinele lui; va face pustiu lui asemenea Edenului, și deșertului asemenea grădinei lui Iehova; afla-se-vor într'insul bucurie și veselie, mulțumire și voce de cântare. — Isaia 51; 3.

CUM SĂ NE INMULTIM BUCURIA ?

Cum putem noi cultiva și a ne înmulți bucuria ca poporul Domnului ?

1) Prin concentrarea, întrunirea a tuturor cauzelor pentru bucurie, unele din cari noi le-am numit mai sus.

2) Prin luând seamă de îndemnul Domnului: „cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină”. (Ioan 16; 24). Dacă bucuria noastră este sărmană și puțină, avem să ne blamăm pe noi. Aci sunt cuvintele Domnului că noi să cerem și să primim lucrurile trebuincioase, ca bucuria noastră să fie deplină. Dacă noi simțim lipasa de bucurie, să nu ne rugăm noi să ne dea bucurie? Părictele nu se supără cu astfel de cereri, căci apostolul său ne incurajază la aceasta prin spuindune că «Dumnezeul meu va umplea de mărime în Christos Isus orice trebuință a voastră potrivit cu bogăția lui». (Filipeni 4; 19). Bogăția lui este foarte mare; de aceea ne va umplea toate trebuințele noastre, dar nu mai înainte de le *cerem* de la el. Ceeace nu e vrednică de cerut în forma binecuvântării și bucuriei divine, nu e vrednică de a o avea.

Bucuria noastră este în primejdie de a fi răsturnată prin uitându-ne numai la lucrurile ce să văd și care trec, după cum noi ne așezăm inima pe lucrurile ce nu se văd, lucrurile eterne a le lui Dumnezeu, în aceea măsură va fi bucuria noastră deplină, bogată și rămânătoare. Dar ori ce ar fi bucuria pe care o avem acum, e numai o pregustare și o arvună a bucuriei ce o vom avea când vom ajunge perfecțiunea. «Plinitatea bucuriilor de dinaintea feței tale; căci la dreapta ta sunt desfătări fără de capăt». (Psalm 16; 12). «Iar celui care poate să vă păzească pe voi fără greșală și să vă pună înaintea mării lui desăvârșiți în *veselie*, unicului Dumnezeu, mântuitorului nostru prin Isus Christos Domnul nostru, mărime, tărie și stăpânire mai înainte de tot veacul și acum și în toate veacurile. Amin». — Iuda 24, 25.

BISERICA ȘI ORGANIZATIUNEA EI

„Pentru aceasta te-am lăsat în Creta ca să regulezi cele trebuincioase și să constituiești (Intocmești) bătrâni în fiecare oraș.”—Tit. 2:5. Trad. Greacă.

DE APROAPE nouăsprezece sute de ani Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu, ș'a fondat Biserica Sa. De atunci încoace mai mulți imitatori au încercat să fondeze și ei câte o biserică, în care au așezat anumite crezuri, regulamente, forme, obiceiuri, ceremonii etc., după care aderenții lor să se conducă. Mare și splendidă este gloria acestor biserici și mare e pompa și grandioase sunt formalitățile în cari serviciul divin se face. Cu grade și ranguri de onoare să încunună cei cari servesc în ele și sunt știuți lumea ca papi, mitropoliți, episcopi, prelați, etc. etc. Aceștia nu s'au mai născut să servească, cum să numea Isus și Apostolii; într'adevăr ai adresa sub cuvântul de serv, ar fi o adevărată calomnie, (batjocură), pentru că înloc să servească, sunt serviți: și înloc să sufere, cum spuse Isus că vor suferi toți cari vor fi devotați și cunoscuți cu cauza Sa, impun însăși suferinți asupra altor. Minunată este „via pământului” în ochii oamenilor (Apocalipsul 14: 18), în contrast cu „Via plantată de mâna lui Iehova” (Psalm 80: 16), nesocotită într'adevăr de oameni, dar minunată în ochii lui Dumnezeu.

„N'A VENIT SA FIE SERVIT”

Simplicitatea conduitei lui Isus și simplitatea organizației întocmită de Apostoli în Biserica primitivă e un contrast izbitor să (contrastă cu pompa cu care să face astăzi serviciul lui Dumnezeu și cu titlurile umflute ce le poartă astăzi acei cari pretind să reprezinte cauza lui Christos pe pământ. Isus și Apostolii nu știau nimic despre prăpastia care desparte astăzi pe clerici de laici [pe poporul simplu de preoți] ei erau toți condși de egalul principiu anunțat de Isus: „Voi să nu vă numiți Rabi (cum se numeau cărturarilor și fariseii); căci unul este învățătorul vostru iar voi sunteți toți frați. Părinte să nu numiți al vostru pe pământ, căci unul este Părintele vostru cel cereș.” (Matei 23: 8,9.) Dacă acești simplii principii fermi însă și fundamentali — ar fi astăzi aplicați, ce întorsătură radicală s'ar întâmpla în așa zis: lume creștină! Isus ne spune: „Fiul omului n'a venit să fie servit, ci să servească” (Matei 20: 28 x), și spune și urmașilor Săi că „dacă voește vre unul să fie întâi, va fi în urmă de toți (aici) și slujitor al tuturor.” (Marcu 9: 35.) Și slujirea pe care a făcut-o Isus și apostolii a fost fără plată și onoare, căutând a face bine în mijlocul înfruntărilor și lipsei de tot felul.

ORGANIZAȚIUNEA BISERICII

După ideea generală a creștinătății, organizația Bisericii pe care a lăsat-o Domnul este miserabil de strâmtă și cu totul neîndestulătoare pentru scopurile pe care El le-a

avut în gând pentru urmașii Săi și a lăsat lor să-și folosească înțelepciunea spre a pune la cale această organizație. Mulți oameni cu multe idei au favorat organizației mult sau mai puțin stricte, strânse, și în mare măsură înscălbătoare și așa aflăm astăzi în lume corpuri, (grupuri) de creștini organizați pe deosebite linii, unele mai strânse și mai aspre, altele mai puțin așa, fiecare pretinzând că sistemul lor dominațional este cel mai bun. Aceasta e o greșală. Presupunerea că Dumnezeu, cunoscând alegerea creației noi mai înainte de întemeierea lumii, să fie atât de neglijent de lucrul Său încât să lase pe poporul Său fără informație și îndrumări în această privință a organizației, este irațională, neînțeleaptă, și lipsită de temei. Pornirea minții omenești este sau către anarhie (absența minții omenești este sau către organizare strânsă și robie, într'alta. Aranjamentul dumnezeesc, încunjurând amândouă aceste extremități, croiește pentru creația nouă o organizație extrem de simplă și lipsită de orice pornire spre robie. Și indemnul pe care Scripturile îl adresează credincioșilor este: „Christos ne-a făcut să fim slobozi; rămâneți dar tari, și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.”—Galateni 5: 1.

Faptul că noi nu aflăm în scrierile Domnului și ale apostolilor statute puse în formă precisă, așa cum să întrebuintează astăzi de lume pentru organizații, nu înseamnă că ele nu să află acolo. Dificultatea (greutatea) multor stă în faptul că o organizație ca aceea a Bisericii primitivă, pusă la cale de Domnul și Apostoli și învățată clar în Testamentul nou, pentru că e atât de simplă și practică în comparație cu cele de astăzi, nu este recunoscută deloc ca organizație. Fără îndoială, aceasta a fost adevărat și în zilele Bisericii primitivă, căci Apostolul Ioan scrie credincioșilor: „Pentru aceea lumea nu ne cunoaște, fiindcă nu-l cunosc pe dânsul”. (1 Ioan 3: 1.) Lumea n'a voit să recunoască Biserica pe care Domnul o alegea, ca o organizație, pentru că a refuzat să-l recunoască pe El ca Fiul lui Dumnezeu și Rescumpărătorul omenirii; și de aci citim conducătorii religioși lucrând mână în mână cu cei civili „porunci ca să nu mai fie auziți (apostolii și alții) pe nicări, nici să numai învețe în numele lui Isus.” (Fapte 4, 5, 6, 18.) Și că neînsemnata sectă a lui Isus „eresie” de care „pretutindeni să vorbea împotriva.” (Fapte 28: 22.) Și lumea care n'a voit să recunoască pe Isus și secta lui, compusă din oameni „fără carte și din lumea de jos”, a fost „lumea religioasă” de atunci. Așa și acum, din cauza simplității organizației credincioșilor și lipsa oricărei reguli robitoare și opriitoare, lumea religioasă nu vrea să ne recunoască pe acei cari vrem să urmărim pilda Bisericii primite de la Domnul și Apostoli și organizația ei. Noi

ne bucurăm însă a fi numărați printre cei ne-recunoscuți.

Dar fiecare lumea ne recunoaște sau nu, se vedem ce spun. Scripturile. In ele noi aflăm că Dumnezeu de aproape nouăsprezece sute de ani alege Biserica lui Christos, care este corpul Său, și e compusă din toți aceia cari cred în sângele lui Isus și sunt consacrați în moartea lui Christos. Precum Dumnezeu est: alegătorul Corpului lui Christos (Ioan 6: 44), Biserica adevărată, tot așa El este și organizatorul lui. (1 Corinteni 3: 9.) Apostolul vorbind despre organizarea Corpului, spune: „Dumnezeu a întocmit Corpul... și a pus membrele pe fiecare dintre ele în Corp după cum a voit.” (1 Corinteni 12: 24, 18.) Aceasta să referă nu numai membrilor acelu Corp, dar și Capului însuși. Isus nu ș'a luat singur poziția de a fi capul Bisericii lui Dumnezeu, ci cum declară Apostolul: „Dumnezeu... Tatăl mării... îl dete cap bisericeii, ca una care este Corpul Lui.” (Efeseni 1: 17, 22, 23; 5: 23; Coloseni 1: 18.) Nu numai a fost Isus numit Capul Bisericii Sale, o poziție pe care mulți o pretind astăzi și o pretindeau în secolele trecute, ci deasemeni și învățătorul ei: „Nu fiți mulți învățători; căci unul este învățătorul vostru, Christos”. (Matei 23: 10.) Toți urmașii adevărați ai Domnului, orice ar fi talentele și abilitatea lor de a învăța pe alții, sunt numai învățăceii pentru că ei incontinuu învață dela Isus; și învățăturile pe cari ei le prezintă altor trebuie să fie învățăturile acestui mare suprem învățător rânduit de Dumnezeu. Apostolul Pavel, cu toate că ocupa mai multe funcții ca apostol, profet, învățător, etc., ș'a recunoscut poziția adevărată în Corp și învățăturile sale au fost nu ale sale ci ale Capului, cum însuși ne spune: „Pentru că nu ne predicăm pe noi înșine, ci pe Christos Isus Domnul, iar pe noi înșine (numai) slujitorii voștri prin Isus.” (2 Corinteni 4: 5.) Scriind lui Timotei, un învățăcel și învățător printre credincioși, îi îndeamnă: „Predică Cuvântul” (2 Timotei 4: 2) pe Logos (Ioan 1: 1, 14) și Cuvântul scris. In altă ocazie el declară: „Noi predicăm pe Christos (cel) res-tignit.” Mulți să predică pe ei, teorii și învățături ce sunt porunci omenești, alții predică politică, moralitate, etc., cari deși nu sunt toate rele totuși nu sunt învățăturile învățătorului bun care să descopere planul lui Dumnezeu. Vezi Matei 7: 22, 23.

APOSTOLI, PROFETI, BINEVESTITORI, INVĂȚĂTORI, PASTORI.

Continuând Apostolul să arate organizațiunea Corpului lui Christos, Biserica Sa, spune: „Voi dar sunteți corpul lui Christos și membre în parte. Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserica mai întâi apostolii, al doilea profeti, al treilea învățători,” etc. (1 Corinteni 12: 27, 28.) In epistola sa către Efeseni (4: 11-16.) Apostolul merge în deamănuntul să arate lucrarea lui Dumnezeu în ridicarea și desvoltarea Corpului Christos, și pentru acesta „lucru de slujire” a așezat anumite membre din corp să facă

deosebite servicii. Las' să le examinăm în rândul lor dat spre a le putea urma de aproape,

1. „Si El însuși dete pe unii apostolii”. Apostolul declară că nimeni nu poate pune altă temelie decât cea pusă, care este Isus Christos. (1 Corinteni 3: 11). Pe acest temelii Domnul, ca și reprezentantul Părintelui, a început a-și clădi Biserica Sa, și la acest lucru a chemat și ales doisprezece apostoli nu prin întâmplare, ci după desemn, chiar cum cele douăsprezece seminții ale lui Israel n'au fost douăsprezece prin întâmplare, ci conform planului divin. Nu numai că Domnul n'a ales mai mulți de doisprezece pentru apostolie, dar nu a dat nici un drept cuiva să alegă or să ocupe după moartea acestora această funcție. Ca dovadă la aceasta a arătat că Iuda, dovedindu-se nevrednic între acești doisprezece, a căzut din locul său și a fost înlocuit de apostolul Pavel. Dintre acești doisprezece El pe nici unul n'a pierdut, decât pe fiul peririi, ca să împlinească Scriptura. (Psalm 109: 2-15).

Noi nu putem recunoaște alegerea lui Matia în locul lui Iuda ca fiind în vreun înțeles alesul Domnului. Fără îndoială, el a fost un om bun, dar a fost ales de cei unsprezece fără autorizație dela Domnul. Ei au fost instruiți să rămână în Ierusalim să primească spiritul sfânt înainte de a-și începe lucrarea și în acest timp de așteptare a fost că ei în mod greșit aruncase sorți și au ales pe Matia în locul lui Iuda. Domnul nu i-a muștrat pentru amestecul lor în afacerile Sale, ci simplu n'a voit să recunoască alegerea lor și la timpul Său a ridicat pe Pavel, despre care declară: „Acesta îmi este un vas ales”. (Fapte 9: 15). Și avem, după acea, cuvintele Apostolului că el a fost ales din pântecele mamei sale să fie un serv ales, și că cu nimic n'a fost înapoi sau ma pre jos dintre cei mai însemnați apostoli. Galateni 1: 15; 2 Corinteni 11: 5.

Mulți pretind a fi urmași ai apostolilor, adică, a ocupa locul lor și că Domnul are mai mulți decât doisprezece apostoli. Bazându-se pe această eroare, a luat al doilea pas spre rătăcire, pretinzând dreptul egal cu cei doisprezece de-a forma și a declara diferite crezuri și teorii, etc., ca parte din credința Bisericii. Și variatele crezuri false cari abundă astăzi în creștinătate să datorește acestui fapt. Noi însă tăgăduim că Domnul a ales mai mulți or recunoaște în Biserica Sa pe alți afară de aceștia doisprezece, și îndreptăm atențiunea la Apos. 12: 1. Aci Biserica lui Christos este arătată, în vârsta prezentă, stând pe lună (simbol la învățăturile tipice ale Legei mozaică) și îmbrăcată cu soarele, simbolizând învățăturile și lumina Testamentului nou; și pe capul ei, care tipică pe Domnul ca Capul Bisericii Sale, o „cunună de douăsprezece stele”. Stele reprezintă învățători, fie adevărați or falși. (Apocalipsul 1: 20; Iuda 1: 13). Și cununa de douăsprezece stele pe capul or împrejurul Capului Bisericii sunt cei doisprezece Apostoli aleși de Domnul. Nimic nu să spune aci că Biserica ar avea și ale cununi de stele, de apostoli, pe la brațe, brâu etc.

Altă dovadă la

lipsul 21: 9—14. Noul Ierusalim simbolizând regatul lui Christos în timpul de o mie de ani, Biserica, Mireasa, sa unită cu Domnul ei este aici foarte clar deslușit; și să spună în mod clar că cetatea are douăsprezece temelii și pe ele scris numele celor doisprezece apostoli ai Melușelului nici mai mulți nici mai puțini. Ce altă dovada mai bună ne trebuie că Domnul or Biserica Sa, a avut or are mai mulți de doisprezece apostoli? Bine înțeles, acei cari cred în înlocuirea apostolică nesocotesc aceste dovezi pozitive, și să pretind ca apostoli înlocul celor doisprezece; dar, cum Domoul ne spune, aceștia sunt „apostoli mincinoși”. în Apocalipsul 2: 2; 2 Corinteni 11: 13.

Nici nu ne putem închipui trebuința de mai mulți apostoli, deoarece avem încă pe cei doisprezece tot cu noi — mărturia și fructul muncii lor — este la noi într'un mod mult mai bogat decum au fost pentru acei cari au trăit cu ei dimpreună. Scrierile și învățăturile lor sunt cu noi: cuvintele Domnului, miracolele, faptele etc., sunt toate scrise de ei și sunt toate cu noi. Discursurile (predicile) asupra deosebitelor subiecte și doctrine creștine puse în epistolele lor sunt în mâinile noastre, într'un mod mai mulțumitor ca atunci. Aceste lucruri sunt indeajuns, cum spune Apostolul, „ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, gătit deplin spre orice lucru bun”. Mai departe, Apostolul declară: „Căci v'am vestit tot planul lui Dumnezeu fără să ascund ceva din el”. Ce alta mai lipsește la aceste? (2 Timotei 3: 17; Fapte 20: 27). Acești doisprezece au fost aleși să fie gurile Domnului prin care El să-și stabilească și să învețe Biserica Sa, să-i acopere lucrurile și părțile planului divin pe care El nu le putea spune până a fost pe pământ din cauza neputinței lor să le priceapă, „căci-spiritul sfânt nu era încă dat”. (Ioan 7: 39). În repetate rânduri ucenicii au venit la Isus și i-au spus că ei nu înțeleg discursurile Sale, pildele Sale, despre împărăția ceriului și descoperirile planului divin expuse de Isus, dar Domnul i-a asigurat că, când „Mângăetorul, Spiritul sfânt, care îl va trimite Tatăl în numele Meu, el vă va învăța tot și vă va aduce aminte tot ce v'am zis”. (Ioan 14: 26). Pe lângă cele spuse, partea mai mare din care ucenicii nu le înțelegeau, Domnul adaogă: „Mai am multe de spus vouă dar nu puteți purta greutatea lor; iar când va fi venit acela, spiritul adevărului, vă va arăta vouă calea spre tot adevărul... și va vesti cele ce au să vie”. (Ioan 16: 12, 13).

2) *Pe alți profeti.* Cuvântul „profet” nu să folosește astăzi în înțelesul deplin al acestui cuvânt cum să folosia în timpurile vechi, ci să crede a însemna un văzător, unul ce spune lucruri viitoare. Totuși cuvântul profet în înțelesul său strict semnifică *vorbitor public* orator, predicător. Un văzător de viziuni sau spunător de lucruri viitoare poate să fie și profet, în înțelesul că ceea ce vede declară în public; dar cele două sunt strict deosebite una de alta. în cazul lui Moise și al lui Aron, Moise a fost mai mare, fiind reprezentantul lui Dumnezeu,

să fii dumnezeul lui Faraon, și Aron, fratele său, va fi profetul său”. (2 Moise 7: 1). Mai mulți dintre Apostoli au fost văzători în înțelesul că au primit cunoștință despre lucruri viitoare; dar aproape toți dintre ei au fost tot odată și profeti, adecă vorbitori publici mai ales Petru și Pavel. Dar au fost mulți alții în Biserica care au fost profeti sau vorbitori publici. Barnaba, de pildă, a fost unul; și să zice că „Iuda și Sila, profeti (vorbitori publici) fiind și ei, îndemnară prin multe cuvinte pe frați și îi întăriră”. (Fapte 15: 32).

3) *Pe alții binevestitori.* Binevestitor este unul care vestește o veste bună; și de când cuvântul „evanghelie” înseamnă o veste bună, un binevestitor este deci unul care anunță veștile ei bune tuturor cu care vine în atingere. Darul de binevestitor sau evanghelist, puterea de a înflăcăra inimile și mințile oamenilor la o cercetare a Adevărului, cari mai înainte nu auzise de el, este un dar pe care nu-l au toți acum precum nu l-au avut toți nici în Biserica primitivă. Mai mult, condițiunile și împrejurările schimbate au schimbat în mod considerabil caracterul acestui lucru, așa că astăzi aflăm, că în urma creșterii cunoștinței generală între oameni, când aproape toți pot să citească, lucrul de evanghelist sau binevestitor poate fi împlinit în mare măsură prin literatură Biblică, tractate broșuri etc.

Mulți sunt astăzi angajați în acest fel de lucru răspândind tractate, turnuri de vedere, broșuri și volume. Și răspândirea adevărului în toate unghiurile pământului se datorește cu deosebire acestei nobile companie de binevestitori ai veștilor bune. Faptul că aceștia binevestitori urmează aceste metode, mai potrivite pentru ziua noastră. în loc de metodele urmate în trecut, nu este un argument contra metodelor folosite astăzi mai mult de cât este faptul că călătoresc cu vapoare, tramwaye, trenuri, în loc de cămile, asini și pe jos. Binevestirea să face prin prezentarea, expunerea și explicarea adevărului, planul divin al vârstelor, cuvântul lui Dumnezeu, vestea bună de bucurie și binevestirea ce să face în modul acesta are cele mai mari și mai bune rezultate. Nici un lucru evanghelic nu este în părerea noastră, care sa aducă atâtea rezultate frumoase ca acestea. Mulți sunt cari nu au alt talent, nu pot face alt serviciu, cum ar fi de pildă profet, prezicător etc. dar cu bucurie intră în acest serviciu sunt în alte privințe binecuvântați. Dar aceștia sunt încă mulți alții cari încă n'au intrat în el, și pentru care continuu ne rugăm de Domnul secerișului să-i trimită în locul Său. să le deschidă ochii a-și vedea ocaziunile și privilegiile lor de a intra îndată în acest lucru al binevestirii.

Dintre aceștia au fost Filip și mulți alții.

4) *Alții păstori.* — Nimeni de cât bătrâni, adunării pot fi păstori sau supraveghetori. Un păstor în mijlocul turmei sale este unul care supraveghează turma; cele două, păstor și supraveghetor, înseamnă aproape aceiași. Iehova Domnul este păstorul meu, în înțelesul deplin al cuvântului (Pslam 23:1) și fiul Său, Domnul

nostru Isus, este marele păstor al oilor, păstor al întregii turmă de pretutindeni. „Eu sunt păstorul cel bun”. (Ion 10:11; Evrei 13:20; 1 Petru 5:2-4.) Supraveghetorii generali și „peregrinii” sunt toți păstori, căutând de interesele turmei; și fie care bătrân al adunării este un păstor, un supraveghetor, în adunarea din loc. Se va vedea astfel, că bătrânii aleși în Biserică trebuie să fie întâi de toate potriviți și să aibă caracterul care să cere unui bătrân; și a doua, să observe puțințele și talenții lor naturali pentru care parte din lucrul Domnului corespund ei mai bine, unii în legătură cu lucrul binevestirii, alții cu lucrul pastoral între cei deja evanghelizați, deja consacrați, deja în turmă; unii într'un mod mai mărginit, alții într'unul mai larg; unii în loc alții de jur împrejur.

5) *Alții învățători.* - Învățător e unul care instruează pe altul, și se referă acelor cari au o cunoștință bună și limpede despre planul divin, dar le lipsește darul de profet, adică talentul de a vorbi public. Totuși ca și în alte departamente de serviciu, ei au destule ocazii de a instrui pe alții în planul divin. A le arăta frumuseța lui, adâncimea, înălțimea și lățimea lui, atât fraților cât și celor cari încă sunt în necunoștință despre darul lui Dumnezeu. Aceștia mai pot servi și ca conducători de studii etc.

„CLADIREA CORPULUI LUI CHRISTOS”

Continuând, Apostolul înaintează și explică scopul și lucrul lui Dumnezeu pentru aceștia, că n'a fost unul de domnire și trăire în lux, ci „pentru lucru de slujire, pentru clădirea Corpului lui Christos”. Precum Domnul, cel mai prominet membru din Corp, a fost „servul tuturor,” așa fiecare membru al corpului, în măsură cu abilitățile și pozițiunea ce ocupă, trebuie să fie serv celorlalte membre. Notăm ilustrația ce Apostolul o atrage înaintea minții noastre - aceea a unui corp uman, dar mic și încă nedesvoltat. El ne arată că voia lui Dumnezeu este, că membrele să crească și să ajungă la desvoltarea deplină, să desvolte puțină tărie și putere - „bărbat desăvârșit, măsură de vârstă”, care ne spune desăvârșirea Bisericii lui Christos și gradul desăvârșit la care trebuie să ajungă toate membrele aceluși Corp. El, mai departe, spune: „Până când toți vom fi ajuns la unirea credinței și a cunoștinței lămurite a Fiului lui Dumnezeu, la bărbat desăvârșit, la măsură de vârstă la împlințării lui Christos, ca să nu mai fim nevăstnici, aruncați fiind de valuri și duși încoace și încolo de orice vânt al învățăturii prin înșelăciunea oamenilor, prin viclenie spre uneltirea rătăcirii. Ci vorbind adevărul în iubire să creștem în toate în privința Lui, care este Capul Christos, din care tot corpul bine împreună și împreună bine pns fiind săvârșește, prin ori-ce sântire a dării, creșterea corpului, potrivit unei lucrări în măsură a fiecărei părți spre clădirea lui însuși în iubire”.

BATRĂNI ȘI DIACONI ÎN FIECARE ADUNARE

Până când servii numiți mai sus au fost pentru serviciul general al Bisericii lui Christos, pentru răspândirea adevărului și doctrinele lui Isus, supraveghetori ai intereselor credincioșilor într'un mod general, alte Scripturi arată că, afară de aceștia, au fost servi în fiecare adunare care se numiau bătrâni și erau aleși prin votul adunării. Aceștia supravegheau și să îngrijeau de interesele credincioșilor acelei adunări de care erau aleși. Referitor acestora Apostolul Pavel dă îndrumări precise lui Tit, care învederat a fost un supraveghetor general sub direcția lui Pavel, că în fiecare adunare sau oraș unde erau credincioși să se întocmească bătrâni „pentru lucru de slujire”, edificarea și întărirea adunării. Atunci merge în deamănuntul să arate cine poate ocupa poziția de și ce are să fie caracterul acelor pe care adunarea îi poate alege ca bătrânii lor, spunând: „Dacă este cineva fără vină, bărbat al unei singure femei (pe timpurile acele un om ținea mai multe femei) având copii credincioși (dacă are copii), nu în învinuire de desfrânare sau nesupuși. Pentru că bătrânul trebuie să fie fără vină ca econom a lui Dumnezeu, nu plăcând șieși, nu pornit la mânie, nu dat vinului, nu deprins să bată (cu Scripturile), nu dat la câștig urât, ci primitor de oaspeți, iubitor de bine, cu minte, drept, cuvios, înfrânat, ținându-se de cuvântul credincios potrivit învățătorei, ca să fie în stare atât ca să îndemne pe temeiul învățătorei sănătoase, cât și să mustre pe vorbitorii împotriva”. - Tit 1:5-9.

În epistola sa către Timotei, (3:1-7) un alt supraveghetor general și asistent a lui Pavel, Apostolul dă aceleași informațiuni decât într'un limbaj puțin deosebit. Cuvântul „episcopie” este adăugat de traducători să arate poporului obicinuit cu episcopiile că aceste au temeiul lor Biblie. Dar nu, pe vremea apostolilor nu să știa de episcopi, preoți etc., și textul original, Grec, spune: altcum: „Dacă dorește cineva să fie *bătrân*”, etc. Apostolul Petru spune referitor acestora următoarele: „Pe bătrâni care sunt între voi îi îndemn, eu care sunt... nutriți turma lui Dumnezeu care este cu voi, supraveghind nu prin silă, ci de bună voie; nici pe baza câștigului, dar voioși; nici ca cum ați fi domni peste moștenirea lui Dumnezeu, ci prin fiind pilde ale turmei”. - 1 Petru 5:1-3. *Trad. din Greaca.*

Aceștia trebuie să fie generoși, oameni cu vieți curate, și dacă sunt căsătoriți, având femei în supunere; și dacă au copii să se poată cunoaște în ce măsură exercită părintele lor influența sfântă asupra familiei sale, deoarece să poate închipui că, dacă el lipsește a funcționa după cuviință ca capul familiei sale, ar fi neînțelept a aștepta să știe mai bine, conduce afacerile adunării și a sfătui pe copii lui Dumnezeu. El trebuie să nu fie un vorbăreț fără rost, un amăgitor, un iubitor de ceartă și discuții deșerte. El trebuie să aibă o înfătoșare bună printre cei dinafară: nu că doară lumina...

de vreunul din sântii Domnului, dar trebuie să fie în stare să arate cu degetul pe caracterul lor în ce privește onestitatea, moralitatea, dreapta lor viață. Nu este margine pusă la numărul câți bătrâni să aibă fiecare adunare, și părerea noastră este că toți cari corespund cerințelor prescrise de Apostol, au abilitate și cunoștință clară despre planul lui Dumnezeu, să fie aleși; cu cât sunt mai mulți cu atât mai bine. Biserica din Efes, de pildă, a avut mai mulți de unul. — Fapte 20:17.

Pe lângă marginile premergătoare, se cere unui Bătrân să fie „destoinic să învețe” (2 Timotei 2:2); asta v'a să zică, el trebuie să aibă abilitate ca învățător, explicator, lămuritor al planului divin, și să fie astfel în stare a ajuta turmei Domnului în cuvânt și în doctrine. Nu se cere pentru a fi bătrân că acela să aibă darul de „profet” sau vorbitor public. Într'o adunare să pot afla mai mulți cari au abilitățile de a învăța și supraveghea interesele poporului Domnului și a răspândi adevărul. Său ca un bătrân, și poate că nici unul din ei să nu aibă abilitatea de profet sau vorbitor public. Ne putem crede Domnului că El va ridica niște astfel de servi dacă vede de trebuință, și dacă nu, trebuința poate fi pusă la îndoială. Amintim în legătură cu aceasta, că unele din cele mai prosperioase și mai sănătoase adunări în cele spirituale sunt acele în care nu este mare talent pentru vorbire publică și, prin urmare, să înființeze studii Biblice prin volume, tabernacole etc. Experiența ne învață că clasele poporului Domnului care urmează acest sistem de studiu mai de aproape, câștigă suma mai mare de binecuvântări și desvoltă cele mai tari și mai puternice caractere. Ceeace simplu o auzim cu urechile, oricât ar fi de bine spusă și auzită, nu să înrădăcinează așa bine în inimă ca și când fiecare singur își exercită mintea sa în legătură cu primirea ei. Într'un studiu, dacă e condus după cum să cuvine, adevărul să clădește piatră de piatră în mintea și inima fiecărui și puterea lui sfințitoare pătrunde în toate unghiurile înțelegerii noastre.

DIACONI

Cuvântul *diacon* se referă în noul Testament unei clasă de frați folositori ca servi ai corpului lui Christos și onorați potrivit cu slujba în care să află, dar nu atât de potriviți pentru poziția de bătrâni ca și alții. Totuși, faptul că ei au fost aleși deloc pentru un serviciu special în Biserică înseamnă că ei au caractere bune, că sunt credincioși Adevărului și au zel pentru zerviciul Domnului și al turmei Sale. Ast'el în Biserica potrivită, când să întocmise sistemul de comunitate și împărțirea mâncărilor a trebuit să se facă, apostolii au fost cei întâi care au făcut acest serviciu; dar după aceea când s'a născut murmurare din partea unora că unii din ei ar fi neglijați, apostolii au pus afacerea înainte credincioșilor, înainte Bisericeii, zicând:

Alegeți-vă dintre voi bărbați cari să fie potriviți pentru acest serviciu, și noi vom pune tot timpul, cunoștința și talenții noștri pentru a servi la Cuvânt — Fapte 6:2-5.

Ne amintim că șapte servi sau diaconi sau ales, și că printre aceștia au fost Ștefan, care după aceea a devenit întâiul martir având onoarea de a fi primul să urmeze Mântuitorului în moarte. Faptul că Ștefan a fost ales de Biserică să fie diacon nu l'a oprit ca el să predice Cuvântul în tot modul și pe toate căile cum a aflat ocaziuni. Astfel vedem perfecta libertate care domnia în Biserica primitivă. Compania Domnului, luând seama de talanții vreunui din membrele corpului, putea să-l invite prin votul întregii companii să le facă un serviciu or altul; dar această invitație și primirea ei n'a fost în nici o privință o robie, nu l'a împiedecat de a nu-și folosi talanții săi în oricare alt mod cum avea ocaziuni.

Diaconul Ștefan, credincios în serviciul meselor, purtând cheltuiala pentru toată comunitatea etc., a fost binecuvântat de Domnul și ia dat ocaziuni ași folosi zelul și talanții săi într'un mod mai public de-a predica Evanghelia; și cariera sa a demonstrat că Domnul la recunoscut de Bătrân în Biserică, înainte de frații au luat seamă de abilitățile lui. Fără îndoială, dacă el trăia mai mult frații ar fi discernut cu timp calificările sale pentru Bătrân și explicator public al Adevărului, și l-ar fi ales. precum Biserica are trebuință de bătrâni care să fie în stare să învețe, și de binevestitori care să lățească adevărul și să samene Cuvântul în inimile altor, așa ea are trebuință de diaconi cari să servească la alte lucruri, ca ușeri, punerea în rând a adunării și alte în legătură cu serviciile adunării. Aceștia sunt servi ai lui Dumnezeu și ai Bisericeii, sunt onorați potrivit cu zelul ce ei îl manifestă, bătrânii încă sunt servi, dar serviciul lor este puțin mai înalt—muncind în cuvânt și în învățătură.

Caracterul și purtarea acestora încă trebuie să fie acea a unui bătrân, pe care Apostolul o explică îndeamănuntul în epistola sa către Timotei. (1 Timotei 3: 8—13.) El arată că cei cari își fac serviciul de diaconi cu credincioșie și zel, crescând în acest timp deasemeni în cunoștință și credință, să dovedesc prin aceea vrednici de-a fi încredințați cu un serviciu și poziție mai înaltă. „Pentru că cei care au slujit bine dobândesc pentru dâșii treaptă bună și multă îndrăzneală în credința care este în Cristos Isus”. Și Domnul ne spune că „cel credincios în puțin este credincios și în multe”; calea spre poziții cu responsabilități mai mari să face prin isprăvirea cu înțelepciune a lucrurilor mici.

CINE POATE VOTA LA ALEGERE

Când citim că Tit avea să „întocmească bătrâni în fiecare oraș”, nu trebuie să înțelegem că el, fără adunare, a denumit direct pe cine lui i-a plăcut. Băzându-se pe această idee gre-

șita, mulți astăzi asuma dreptul să denumească preoți, episcopi etc. Dar nu: Tit era numai să explice adunărilor în ce mod să fie organizată fiecare adunare, că fiecare adunare să-și aleagă bătrâni din sânul ei care să le servească, atunci diaconi și alți servi în legătură cu serviciurile adunării, să explice cine poate ocupa aceste funcții, ce trebuie să fie caracterul lor, talenții lor, reputația stima lor etc. și atunci adunarea prin votul ei să-și aleagă pe aceia dintre ei cari corespundeau pentru poziție. Un exemplu ni să dă în alegerea celor șapte diaconi: Apostolii au arătat trebuința și ce fel de persoane să fie cei care să fie aleși pentru acest serviciu, și atunci întreagă comunitatea i-a ales. (Fapte 6: 2—5.) De asemenea citim: „Și alegându-le prin ridicare de mâini (prin votul adunării) bătrâni în fiecare biserică (adunare), rupându-se cu postiri îi lăsa Domnului în care crezură”. (Fapte 14: 23). Tit pentru credincioșia sa ca un serv al fraților și dovedita lui abilitate printre credincioși a „fost ales prin ridicare de mâini”. (2 Corinteni 8: 19). Astfel vedem că Biserica primitivă a avut o completă organizație: Apostolii ca supraveghetori generali, atunci deosebiți alții lucrători generali sub direcția Apostolilor, ca de pildă Tit, Timotei, Barnaba, Apoline, Luca și o mulțime alții. După aceea au fost, „bătrâni în fiecare adunare” și lucrul Domnului a fost astfel o armonie frumoasă, și Apostolul Pavel scriind adunării din Colose, remarcă: „Privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi.” — Colosenii 2: 5. *Trad. Cornilescu.*

La o alegere de bătrâni și diaconi pot să voteze numai aceia cari sunt membre ale Corpului lui Christos, membre ai Bisericii Sale care au lăsat toate să urmeze Lui, și sau consacrat în moartea lui Christos, simbolizând acea consacrate prin afundare în apă.

SUGESTII CUM SA SE FACĂ ALEGEREA

Cum s'a anunțat în numărul trecut al Turnului de Veghere, ziua de 9 Ianuarie a fost sugerată amintită ca ziua în care în toate adunările, sau acele care doresc să lucreze în armonie cu Societatea, să se candideze bătrâni și diaconi, și în Duminica de 30 Ianuarie să se facă alegerea definitivă. S'a propus deasemeri că cei cari vor fi candidați pentru oficiile mai sus numite să răspundă cele 22 de întrebări Biblice, și că numai aceia să fie aleși de bătrâni cari vor putea da un răspuns mulțumitor acestor. Un număr de adunări ne-a și trimis răspunsurile, dar majoritatea încă e inapoi. Din examinarea răspunsurilor care am primit până acum așa se vede că frații candidați nu tocmai pot răspunde întrebările într'un mod mulțumitor, și dacă numai aceia vor fi aleși de bătrâni și diaconi care pot să răspundă întrebările mulțumitor, adunările rămân fără bătrâni. De pildă, un deplin răspuns al întrebărilor este 100 de procente, dar un răspuns de

80 procente ar fi un răspuns mulțumitor. Răspunsul celor mai mulți este cam 35 până la 50 de procente. Nu spunem aceasta să descurajăm pe frați, de oarece credem că nici unul n'ar vrea să spunem că răspunsul său este bun când în fapt nu e. Întrebările la prima privire să par foarte simple, și totuși sunt foarte adânci, grele și cuprinzătoare; și de ce unul le studiază mai mult cu atât are mai mare binecuvântare de ele.

Noi deci propunem că de când timpul este atât de scurt până la 30 Ianuarie și de când după răspunsul care îl dau frații, multe adunări ar trebui să rămână fără bătrâni, frații din toate adunările să citească articolul premergător cu băgare de seamă referitor la bătrâni ce trebuie să fie caracterul, talenții și abilitățile lor, și adunările să aleagă bătrâni și diaconi după acesta și nu după întrebări. Asemenea să se citească instrucțiunile apostolului Pavel asupra acestui lucru în 1 Timotei 3: 1-13; Tit. 5-10. Aceasta nu înseamnă, însă, că bătrânii și diaconii să nu răspundă întrebările fiecare să răspundă, ca pe la alegerea viitoare să se poată alege după răspunderea acestora. Alegerea se face în modul următor:

Se cere ca toți frații și toate surorile să fie prezent dar nu-i absolut necesar de lipsă când aceasta nu se poate. Se deschide serviciul ca de obicei cu o cântare și rugăciune. Atunci conducătorul cere ca toți câți așteaptă să voteze la alegere să ridice mâinile în sus și se numără câte voturi sunt de toate. Votul alegător este 75 de procente adică trei părți dintre cei care votează. Frații candidați să fie scriși pe notiță și atunci conductorul spune: Frațele N. N. candidat de bătrân pe șase luni, răspunsul său la cele 22 de întrebări e cam de 59 de procente (cel care conduce trebuie să aibă în mână notițele trimise de Societate pentru cei cari au răspuns întrebărilor), toți câți să unesc ca fratele N. N. să ne servească de bătrân pe șase luni să ridice mâinile sus.

Un frate, altul de cel care conduce, numără voturile și spune câte sunt. Dacă cel numit primește 75% din votul adunării el este ales, dacă mai puțin, el nu este ales. De pildă, dacă o adunare are 100 de membre care votează, pentru a fi ales cel numit trebuie să primească 75 de voturi. Unde adunarea e din douăsprezece membre, de pildă, 75% ar fi 9 voturi, etc. Ca să se înțeleagă mai bine: trei pătrări din adunare dacă votează au ales pe unul, mai puțin nu. După ce au ales pe bătrâni, urmează diaconi, ales în același mod ca bătrâni. Recomandăm tuturor adunărilor că din cei aleși de bătrâni și diaconi, să se aleagă apoi un secretar și un casier (notar) care să poarte corespondența și cheltuielile adunării etc. Unele adunări din propria lor voie au ales Societatea să le fie sfătuitorul și președintele lor ca să le ajute în afaceri cari sunt prea grele pentru ei. Noi nici recomandăm nici nu oprim această lăsând fiecărei adunări voie liberă pentru sine a judeca afacerea; dar dorim ca după alegere

Ń mi sã scrie rezultatul cãŃi bãtrãni, diaconi etc. Nu este margine pusã cãŃi bãtrãni sã fie ntr'o adunare, Ńi sugestia noastrã este cã toŃi cãŃi sunt potriviŃi pentru acest serviciu Ńi au talent sã fie aleŃi. Cei cari n'au fost aleŃi sã nu se descurajeze ci sã-Ńi aminteascã cã „Dumnezeu a pus membrele fiecare dintre ele în corp, dupã cum a voit,” Ńi sã se sileascã sã creascã în cunoŃtinŃã Ńi fructele spiritului continuãnd totodatã aŃi desvolta talentele ce le are.

Din mai multe pãrŃi ni sã scrie cã oarecare nerãnduialã este în adunãri referitor la serviciuri. Recomandãm tuturor adunãrilor, care voesc, sã se organizeze în modul urmãtor: 1) Prin votul întregii adunãri sã se determine cãte serviciuri voesc fraŃii sã aibã Dum-nica, cãte peste sãptãmãnã Ńi la cãte ore; 2) dacã s'a hotãrãt cãte serviciuri sã fie Dum-nica, aceste sã se împartã—*a*) un serviciu special pentru fraŃi, care sã se devoteze lucrãrilor spirituale mai fine Ńi mai dulci, hrana creaŃi-unei noi, încurajarea, dezvoltare pe linia spi-ritualã etc; *b*) un serviciu pentru oriŃicine, pentru streini, etc., la care sã se vorbeascã lucruri pe care „omul natural” le poate primi, pãrŃile frumoase ale planului divin; Ńi dacã sunt mai multe serviciuri de douã *e*) un studiu din Volumul I sau Turnul de Veghere. Serviciul pentru fraŃi sã nu fie mai lung de un ceas, Ńi cel pentru public sã nu fie mai lung de un ceas Ńi jumãtate, dar sã recomandã nu-mai de un ceas Ńi acesta. Oricine poate lua parte Ńi la serviciul pentru fraŃi, dar interesele fraŃilor n'au sã fie sacrificate din pricinã cã cineva strein sã aŃlã în adunare. MulŃi vorbitori fac aceastã greŃalã, uitãnd cã Dumnezeu lucreazã acum mai ales la alegerea Ńi „clã-direa Corpului lui Christos,” Ńi nu la pocãirea lumii. Serviciul pentru lume sã fie la un timp cãnd fraŃii Ńtiu cã vin strãini Ńi vorbirea la acest serviciu sã fie datã de fraŃii bãtrãni care sunt mai abili.

Pentru Miercuri Ńi Vineri seara se recomandã studierea Volumului. FraŃii sã par cã nu în-Ńeleg cãt de important este studierea lui, Ńi aceasta e pentru cã nu sunt experienŃaŃi în conducerea studiului. Noi dãm cãteva sugestii cum sã se facã aceasta: aceia cari au volumul sã aibã Ńi cãrticica de întrebãri Ńi fiecare sã studieze bine lecŃiunea sa *acasã* Ńi nu dupã ce vine la adunare, dar bãtrãnul care conduce studiul trebuie sã Ńtie bine lecŃiunea sa. Cãnd sã deschide serviciul sã citeŃte întrebarea, Ńi conducãtorul sã o explice întrebarea într'un mod care sã o înŃeleagã toŃi. Dupã aceea sã dea ocaziunea cã fraŃii sã-Ńi dea pãrerea, unul o pãrere, altul alta, dovedind ceace spun cu versuri din Scripturã. Dacã conducãtorul vede cã vreun cuget rãmãne nerepsuns din para-graful din volum sã punã o directã întrebare a cugetului ca careva sã-l respundã. Dupã ce toŃi Ńi-au dat pãrerile conducãtorul sã-Ńi dea pãrerea sa, în caz cã fraŃii n'au respuns întrebarea bine sau acele pe care nu le-a res-puns. Atunci, pe urmã sã citeascã paragraful din volum, la care întrebarea îndreaptã. Res-punsurile la întrebãri sã fie scurte, bine stu-

diate Ńi la punct Ńi un rãspuns a unei persoane sã nu fie mai lung de cinci minute. Cam Ńepte întrebãri sã se ia pentru fiecare searã. Unde adunarea e mai mare, nu sã cere cã fiecare sã respundã, ci numai vreo cãŃiba la aceastã întrebare Ńi alŃii la cealaltã etc. Acele adunãri cari au „Umbrele Cortului” pot avea un studiu din acesta Ńi unul din Volum. Pentru ca toŃi sã poatã lua parte în aceste studii cu întrebãri de acum înainte întrebãrile la volum vor fi cu 5 lei în loc de 10 Ńi acelorã cari n'au bani le trimitem Ńi gratis. Trebuie sã ne silim, iubiŃi fraŃi, sã învăŃãm bine ca ucenici în Școala lui Christos, dacã dorim sã fim întrebuinŃaŃi spre gloria lui Dumnezeu acum Ńi în viitor. Numai acei cari vor fi graduaŃi din cursul pe care Christos îl dã în Școala Sa, vor fi socoŃiŃi vrednici de a fi învăŃãtori asociaŃi cu el în viitor. O, cãt de sãrguincioŃi, ar trebui noi sã fim a învăŃa despre caracterul Ńi marele plan al lui Dumnezeu, ai cãrui servi Ńi conlucrãtori noi ne-am fãcut. (1 Corinteni 3:9; 2 Corinteni 5;19). Timpul este scurt Ńi trebuie sã punem orice silinŃã”. (2 Petru 1:5-11).

Dupã ce bãtrãni au fost aleŃi, ei între ei sã-Ńi împartã serviciurile care cãrd sã serveascã Ńi sã serveascã toŃi pe rãnd. Fiecare sã-Ńi Ńtie timpul cãnd el are sã serveascã Ńi sã-Ńi pregãteascã bine lecŃiunea sa pentru acel serviciu. Citim cuvintele Apostolului: „Avãnd însã deosebite daruri printrivã d rului care ne-a fost dat vouã; fie profeŃie dupã mãsura cre-dinŃei (sau cunoŃtinŃei) sã profetizãm; fie dia-conie, în diaconie sã fim; fie cã este învăŃãtor în învăŃãturã sã fie; fie cã este îndemnãtor, în îndemnare sã fie; cel care este rãnduit mai mare (prin votul adunãrei), cu sãrguinŃã sã fie „sã-Ńi facã slujba”;... iubirea sã fie fãrã fãŃãrie. UrãŃi rãul, lipiŃivã de bine... fiŃi ferbinŃi în spi-rit slujiŃi Domnului”. (Romani 12:6-11). În-cheiem articolul premergãtor cu urmãtoarele sfaturi din Volumul VI, *Studii în scripturi*, pagina 246 § 2.

UMILINŃA O CARACTERISTICĂ INSEMNAŃĂ PENTRU BATRÂN

„Fiecare membru al copului sã serveascã mem-brelor urmãtoare dupã talentii sãi, dupã pu-tinŃele Ńi abilitãŃile ce le are, Ńi fiecare sã fie modest destul, umilit destul Ńi „sã nu fie cu gãndul mai presus decãt ceea ce trebuie sã gãndiascã, ci sã gãndiascã ca sã fie întreg la minte; Dumnezeu a împãrŃit fiecãruia dupã mãsura de credinŃã... iar cãte unul suntem mem-brii unii pentru alŃii”, fiecare sã gãndiascã nu-mai dupã valoarea actualã a talentilor ce Dom-nul i-a dat. Biserica nu are sã recunoascã pe aceia care doresc sã fie mai mari între ei din cauza talentilor lor, Din contrã, sã punã în socotealã umilinŃa care este una din calificã-rile esenŃiale (trebuincioase) unui spre a fi pus la vreun fel de serviciu. De aceea, dacã doi fraŃi par sã aibã talent la fel, dar unul dintre ei este mândru, ambiŃios Ńi înaintãtor Ńi celã-lalt umilit Ńi trãgãtor înapoi, Spiritul Domnului care este spiritul înŃelepciunii Ńi a minŃii sã-

nătoasă, ar învăța pe poporul Domnului să aprecieze mai mult pe fratele mai umilit pe care Domnul îl favorizează mai mult (1 Petru 5: 5) și ar voi ca poporul Său să-l pună în poziții mai prominente în serviciu."

Biserica este cu mult mai bine fără servitori publici (profeți) decât să aibă de conducător o „capră” cu limbă de aur, care desigur n'o să fie îndreptă inimile spre iubirea lui Dumnezeu ci în mod seducător către ei și isvoare greșite. Domnul a înștiințat Biserica Sa contra acestora, și Apostolul referindu-se lor, scrisese: „Dintre voi înșivă să vor ridica bărbați vorbind lucruri sucite (învățătură false și rătăcitoare dela credință) ca să tragă după dânșii ucenici (să-și facă lor următori).” Apostolul Petru spune că „mulți vor urma după destrămările lor din a căror pricină să defaimă calea adevărului. Fapte 20: 30; 2 Petru 2: 2.

„Așa noi vedem astăzi, Mulți să predică pe ei înloc să predice Evanghelia, vestea bună a împărăției; aceștia atrag discipoli după ei, în loc să-i atragă către Domnul și să-i unească cu El ca membre ai corpului Său. Aceștia caută să fie capi, conducători însemnații înloc de a îndreptă toate membrele direct către Domnul ca singurul Cap. De către aceștia noi să ne depărtăm adevăratele oi să nu-i încurajeze în calea lor greșită. Oile adevărate trebuie nu numai să cunoască vocea Păstorului Bun și să-i urmeze, dar trebuie să fie băgători de seamă să nu urmeze celor de sine căutători, să nu-i încurajeze și să nu-i supoarte. Fiecare este ales de bătrân și trebuie să fie cunoscut înainte dacă el este vrednic de încrederea Bisericii”. Vol. VI, pagina 248.

Tuturor, căror acest prezent va ajunge: salutări

PRECUM Societatea de Biblii și Tractate Turnul de Veghere (Watch Tower Bible and Tract Society) și Asociațiunea Internațională a Studenților de Biblie (International Bible Students Association), ambele conduse sub același management și control, de mai mulți ani fiind angajate în publicarea mesajului împărăției lui Messia, atât prin mărturile orală cât și prin literatură;

Și precum acest lucru ele l-au purtat în mod mărginit în deosebite părți ale Europei, includând Austro-Ungaria, Transilvania și România;

Și precum Carol Szabo a fost de un timp reprezentantul zisei Societăți de Biblii și Tractate Turnul de Veghere și Asociațiunea Internațională a Studenților de Biblie în proclamarea mesajului împărăției în limba maghiară;

Și precum este un mare număr de popor care a primit și cred mesajul împărăției cum este învățat de zisa Societate și Asociațiune în România și care vorbesc limba românească;

Și precum zisa Societate și Asociațiune prin oficiantii ei legitimi constituiți consideră în armonie cu voia Domnului că o mărturie mai activă să se dea în limba română;

De acea, punând încredere în Jacob B. Sima, un nativ al României, dar care din anul 1912 a rezidat în Statele Unite, și crezându-l a fi un Creștin deplin consacrat și în deplină armonie cu politica susnumitei Societăți și Asociațiuni, îl denumim și constituim pe numitul Jacob B. Sima ca reprezentantul zisei Societăți și Asociațiuni să lucreze pentru și sub direcția și controlul lor pentru români; și pentru acest lucru el, numitul Sima, este prin această autorizat și trimis de zisa Societate și Asociațiune în România să conducă lucrul Domnului în acea țară; acea va să zică: să predice veștile bune ale mesajului împărăției, atât oral cât și prin literatură, și să facă în general toate ce poate spre a trage într-o unire pe poporul Domnului și a lăți mesajul împărăției printre cei cari au urechi de auzit.

Este dorința și deci instrucția Societății de Biblii și Tractate Turnul de Veghere și Asociațiunea Internațională a Studenților de Biblie că numitul Carol Szabo și Jacob B. Sima împreună să stabilească o centrală or bransă din care lucrul zisei Societăți și Asociațiuni să va conduce, atât în limba română cât și cea maghiară; și pentru acest scop vor stabili un oficiu, dacă este cu putință în orașul Cluj, în provincia Transilvania, o parte din România înțregită și aproape de granița Ungariei. Dela zisul oficiu să va conduce lucrul și să va purta corespondența în numele Societății de Biblii și Tractate Turnul de Veghere și zisul oficiu va fi recunoscut ca și o bransă a oficiului central, care să află la Columbia Heights, Brooklyn, New York, Statele Unite ale Americii.

Numitul Carol Szabo să va îngriji particular de frați

și conducerea lucrului în limba maghiară, pe care o vorbește; și numitul Sima va performa aceleași datorități referitor la lucrul românesc.

CONTRIBUȚII. Toate contribuțiile (donările) care să vor face de cineva zisul lucru va trebui să se dea deplină socotă despre ele, ținându-se contabilitatea (carte de socotă), de pe care să vor face rapoarte regulate oficiului central în Brooklyn, după cum este desemnat mai jos Cheltuelile curente de oficiu etc., să vor plăti de numitul Szabo și Sima din fondurile ce vin în mânele lor, anândoi unindu-se să țină cheltuelile la gradul mai jos posibil. Toate donările primite să vor înscrie în numele Societății, dar oricare persoană va avea dreptul, dacă dorește, să spună dacă donările sunt pentru lucrul maghiar sau pentru cel român, și aceste donări să vor fi înca separate și raport, despre ele să va face pe forma furnizată de centrala din Brooklyn.

TIPARIREA. Cele șapte volume *Studii în Scripturi TURNUL DE VEGHERE*, Mana, și alte tractate și broșuri cari sunt deja publicate sau să vor publica de acum înainte de zisa Societate și Asociațiune, fiind cu drepturi rezervate (copyrighted), sunt proprietatea exclusivă a zisei Societăți și Asociațiune și sunt sub controlul lor exclusiv. Toate traduceri pentru publicarea în alte limbi să vor face în strictă armonie cu textul englez; și când se dorește publicarea volumelor, să vor publica în armonie și sub direcția Societății.

Va fi datorința susnumiților frați să faca raport oficiului central la fiecare trei luni de suma banilor primiți, suma cheltuită și pentru ce scopuri, numărul de cărți primite și numărul de cărți vândute; numiții doi frați împreună cu un al treilea care să fie ales de ei*), după deplină stătuire și rugăciune, vor avea autoritate să denumescă, cum vor vedea de trebuință și în armonie cu voia Domnului, frați cari au calificări pentru serviciu-Peregrin care să cerceteze clasele (adunările) și să proclame mesajul public, supuși totdeauna aprobării executivului (Președintelui) Societății.

TURNUL DE VEGHERE

Se va publica în una sau amândouă limbile mai sus numite, și va fi o traducere exactă și corectă a ediției engleze.

Toate comunicațiile de sus numita bransă oficiului central din Brooklyn se vor scrie în numele Societății și iscălitte de Persoana care le scrie, ca reprezentantul lucrului românesc sau maghiar.

Fiind înțeles că nici unul din cei aici numiți nu are

* Frațele îșiși a fost ales pentru această poziție.

aita autoritate decât ceea care vine de la Domnul, și crezând că Domnul însuși își dirigează lucrul său prin Societatea pe care El a organizat-o prin sluga Sa credincioasă și cuminte, Pastor Russell, partidele numite aici se unesc că ei vor încerca cu sârguincioșie, rugăciune și diligență, să proclame mesajul în armonie cu modul adoptat de zisa Societate și Asociațiune, și că ei se vor purta gentil și frumos cu toți din poporul Domnului iubit, având în minte un singur scop — mesajul Domnului și prin acea a gloriifica numele său.

Societatea își rezervă dreptul și autoritatea să anuleze aceasta denumire și să denumească altă pe soană or persoane la oricare timp vede de bine și în armonie executivul ei. Aceștia frați iubiți sunt trimiși în numele Domnului și cu rugăciunea pentru binecuvântarea lor și binecuvântarea asupra sințelor lor să gloriifice numele Său, cu cererea că ei totdeauna să-și aducă aminte necesitatea de-a se purta just și a umbla umilit înaintea Domnului, și clarificările pentru serviciul Său sunt: 1) deplină consacrare: 2) umilință și supunere voel Sale sfinte: 3) abilitate să facă lucru.

În mărturie acestor Societatea de Biblie și Tractate

Turnul de Veghere și Asociațiunea Internațională a Studenților de Biblie a cauzat ambele ca numele lor să fie semnat de oficialii lor legitimi constituției. Mărturisim Iscălitura astăzi în ziua întâi Aprilie, 1920 d. Chr.

(Sigilul)

Iscălitura atestată de
W. E. Van Amburgb, Secretar

WATH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY

(ss.) J. P. Rutherford, Presedinte

International Bible Students Association

(ss.) J. P. Rutherford, Președinte

INSTRUCȚIE

Pentru conveniența tuturor, Branșa mai sus numită va fi știută ca și BRANȘA ROMÂNĂ dar din ea se va conduce și lucrul maghiar. Cei aia va coopera cu Branșa Română în publicarea literaturii și înaintarea lucrului în acea țară.

ASUPRA CRONOLOGIEI DIN VOL. II

INRUCĂT părerea că Cronologia din Volumul II ar fi greșită s'a răspândit între mai mulți frați, publicăm următoarea epistolă și răspunsul nostru la ea, crezând că va fi de vreun ajutor și altor cari sunt înrămâtați de asemenea indoeli. Următoarea:

Iubite și scumpe frate în Domnul:

Cu iubire din inimă vin a-ți face de cunoscut eu Căsan Matelu, din comuna Rus, cum că până acum sunt fericit și mă aflu în Domnul bine și repausat în scump sângele Său cel de espiore prin care ni s'a dat ocaziune să scăpăm de mânte, cărula fie mulțumită în vecl amin.

Iubite frate în Domnul, eu am o cauză care voesc să o aduc înaintea ta, de nu ți-ar fi mare greutate sau sarcină. Noi credem și recunoaștem cum că Societatea a bizuit pe tine și te-a însărcinat cu acest mare serviciu ca să îndreptezi și să dirijezi între frații români din Transilvania cele ce au lipsit și lipsesc, și să aduci în ordine armonioasă lucrul Domnului de aici. Cunoscând, deci, aceasta și eu, și aflându-mă în o mare nedumerire în privința unui lucru, foarte mă rog că, de este cu puțință, și nu ți-ar fi spre vătămare sau sarcină, să-mi dai puțină lămurire, barem prin o epistolă, în privința socotelei Cronologiei Biblice. Studind eu Vol. II și Sf. Scriptură și Istoria Universală, am găsit o greșeală de 19 ani. Ar fi fost mai înțelept să vin eu la voi, și am voit, dar neavând ocazie și știind că voi sunteți foarte ocupați nu ne-am putut întâlni. Înțelesul meu în privința Cronologiei este următorul:

ÎN CRONOLOGIA BIBLICĂ EPOCA REGILOR

Studii în Scripturi, Vol. II pagina 43, 44.

În firul cronologiei, epoca aceasta, după înțelesul meu, este greșită cu 19 ani. În ea sunt băgați cu 19 ani prea mult. Sf. Scriptură dovedește destul de limpede cum că robia Babilonică de 70 de ani s'a început, nu dela nimicirea lui Zedechia, ci înainte de aceasta, cu 19 ani, adică, din anul al 3-lea al regelui Ioachim. Vezi 2 Regi 23:36; 24:1; Daniel 1:1-6; Ieremia 25:1; Ezechiel 1:1.

Acum dacă robia, babilonică s'a început, dela anul al 3-lea al Regelui Ioachim, nu avem dreptul a lipsi cei 8 ani ai lui Ioachim de captivitate și cei 11 ani ai lui Zedechia într-o epocă Regilor, fiindcă aceștia aparțin robiei babilonice și nu epocii Regilor. Dacă acești 19 ani, li lipim

la captivitate, atunci epoca Regilor nu este de 513 ani ci numai de 494 de ani. Greșeala este din aceea că epoca Regilor este socotită din zilele nimicirii lui Zedechia. Istoria universală arată că sfărâmarea Ierusalimului și a Templului, care a fost în zilele lui Zedechia (2 Regi 25:9), s'a întâmplat în anul 587 î. Chr. Deci din anul 587 până la restaurarea iudeilor prin regele Cir, în anul 536, nu sunt 70 de ani, ci numai 51 de ani; și ca să complectăm 70, ne mai trebuie 19. Aceștia sunt cei 8 ani ai lui Ioachim și 11 ai lui Zedechia. Ieremia zice: „Anul al patrulea al lui Ioachim este anul întâi al lui Nabucodonosor”. (Ieremia 25:1). Acum să cercăm 2 Regi 25:8 care ne arată că Zedechia a fost nimicit în al 19-lea an dela captivitate. Greșul a fost că s'a complectat epoca regilor de 513 ani cu acești 19 ani cari s'au ținut de robie; și a complectat și robia de 70 de ani, și cu acești 19 ani a băgat prea mult.

Iubite frate,

Epistola cu datul recent am citit-o cu interes. Asemenea am notat cu băgare de seamă greșala de 19 ani făcută de frațele Russell în Cronologia epocii regilor în scriind Volumul II, *Studii în Scripturi*. Totuși noi credem că cronologia perioadei regilor, așa cum e prezentată în volumul II, e corectă. Aparentele greșeli nu sunt o descoperire nouă; ele sunt cunoscute tuturor studenților de Biblie.

Defectul sau greșul notat e în Istoria universală și nu în vol. II. Trebuie să ținem minte, în primul rând, că Istoria universală nu e scrisă de oameni inspirați, și în al doilea rând, ea nu e valabilă nu e la 536 î. Chr., înapoi, fiind numai tradiții, legende, povești și nevalabile a stabili date și întâmplări Scripturale. În susținere la aceasta notăm, că deși s'a ajuns înapoi până la 776 înainte de Chrîstos, se va observa (Vol. 2, pagina 31, § 1) metoda folosită de istorici pentru a ajunge chiar și la acest dat. De oarecî traducerea primului paragraf de pe pagina 31, Vol. 2, nu prezintă tocmai bine citarea Profesorului Fisher dela Universitatea Yale asupra cronologiei, o retrăducem din engleză:

„Metoda exactă de a stabili daturi s'a ajuns numai cu greu. Învoantuna (de ere) a fost indispensabilă, la aceasta. Timpul definiți mai de vreme pentru începerea datelor

*) Era înscenată o perioadă de timp; mai lungă ori mai scurtă.

a fost stabilit în Babilon, era lui Nabonassar, la 746 î. Chr. Grecii (începând cam 300 î. Chr.) pun întâmplările începând cu prima victorie recordată în jocurile Olimpice, 776 î. Chr. Aceste jocuri se dădeau tot la 4 ani. Fiecare Olimpiadă a fost astfel o perioadă de 4 ani. Romanii, cu toate că numai la câteva secole mai târziu după fondarea Romei, își încep datele, adică de la 763 î. Chr.*.

Faptul că s'a putut urmări firul subțire al timpului, cu totul numai pe baza acestor jocuri Olimpice de câte 4 ani, până la 776 î. Chr., nu dovedește de loc că *întâmplările* înapoi de 536 sunt corecte cum poate le raportează istoria universală, și mai ales *întâmplările* cu caracter Biblic. Dela acest dat înapoi trebuie să ne răzîmăm numai pe Biblie și datele stabilite de ea, cari sunt clare și ferite de speculațiuni de Autorul lor Dumnezeu. Pe lângă aceasta, istoria universală în dând daturi și *întâmplări* din acele timpuri urmează și ea Cronologia Biblicii lui Usher, și Usher, în schimb, pentru stabilirea unor date, a urmat pe istoricul evreu Iosephus, a cărui date sunt astăzi recunoscute de toți ca defecte, greșite. (Vezi Vol. II 45 § 4) Cronologia lui Usher pune distrugerea Ierusalimului și captivitatea lui Zedekia, ultimul rege a lui Israel pe tronul lui David, la 487 înainte de Christos, în loc de 606 î. Chr. Și de aci rezultă de să pare unora că cronologia din Vol. II e greșită. Noi credem că greșala nu există. Usher face greșala, pe care nu puțini alți o fac, de-a socoti începutul celor 70 de ani de robie cu captivitatea lui Ioachim pe care o pune, după sistemul său de socoată greșit. Vezi Vol. II. pagina 45 și 46), că a luat loc la 606 î. Chr.

Volumul II susține, și pe baza Scripturilor, că durerea în robie a lui Ioachim nu însemnează începutul celor 70 de ani de pustietate a Ierusalimului. Trebuie să se facă o strictă deosebire între deosebite captivități înainte de aceasta și pustirea totală a Ierusalimului și a țării. Dacă această să observă, aparența greșală dispăre. Notează Cuvântul lui Iehova prin Profetul Ieremia în anul al patrulea al domniei lui Ioachim, regele lui Iuda, care a fost anul întâi al lui Nebucodnosor, regele Babilonului: „De aceea așa zice Iehova, Dumnezeu al oștirilor: Fiindcă n'ați ascultat de cuvintele mele; iacă, Eu voi trimite, și voi aduna toate neamurile dela miază-noapte, zice Iehova și pe Nebucodnosor, regele Babilonului, servul meu, și ie voi aduce asupra pământului acestuia, asupra locuitorilor lui, și asupra tuturor popoarelor acestora de jur împrejur, și le voi nimici; le voi face de groază, de dispreț și de ruină eternă. Și voi face să înceteze dintre dânșii vocea bucuriei și vocea veseliei, vocea de mire și vocea de mireasă, vâjletul pietrel de moară și lumina de candelă. *Și tot pământul acesta va fi prefăcut în ruină și pustitate; și popoarele aceste vor servi pe regele Babilonului șaptezeci de ani.* (Ieremia 25; 1, 8-11).

Să va observa, că la prima invazie a lui Nabucodnosor asupra Ierusalimului a dus în robie numai pe Ioachim și frunțașii țării, pe unii din poporul mai educat și din meseriași, cu evidentul scop de a-și lătra regatul său; pe când majoritatea poporului a rămas în țară și țara a rămas intactă, nestricată, și Ierusalimul neatins. (2 Cronica 36: 5-7; 2 Regi 24: 15-17.) Profeția lui Ieremia (25: 10-11) a prezis o completă ruină a țării și o dărâmare completă a Ierusalimului în timp de șaptezeci de ani. Aceasta nu s'au întâmplat cu capturarea regelui Ioachim; și deci, cei șaptezeci de ani de totală ruină a Ierusalimului și a țării nu s'au început cu detronarea lui. După ducerea lui în robie din Babilon, împreună cu stratul poporului mai educat, în țară a conti-

nuat a să auzi atât vocea de mire și de mireasă cât și pământul a fost ca și mai înainte lucrat.

Lasă să nu uităm tocmai aici sistemul lubilelor. După teoria acestor lubilee, și neîmplinirea lor de Israelii, pământul a trebuit să stee absolut pustit și gol—, ca să se împlinească Cuvântul lui Iehova prin gura lui Ieremia, (că) până când pământul să bucură de Sabatele (fiecare de un an, în toate șaptezeci, în care pământul să stee nelucrat) sale; căci pe cât timp el a stat pustit, a ținut Sabat (nime nu l'a lucrat), până la împlinirea a șaptezeci de ani* (2 Cronica 36-21). Desigur niciun student onest de Biblie nu va pretinde că aceste sabate s'au început cu captivitatea lui Ioachim. Șaptezeci de ani pământul a trebuit să stee pustiu și gol, nelucrat, ceace s'a putut și s'a făcut numai cu detronarea lui Zedekia, și numai înainte.

Ținând deci minte de aceste două fapte, prezicerea lui Dumnezeu de pustirea completă a țării și a Ierusalimului, și întinderea acestor șaptezeci de lubilee, notăm profețiile lui Ieremia din 22: 1-5, 26-31 și 34: 1-22, cari să referă direct la opera care va marca începutul celor șaptezeci de ani de pustire. Versul 22 zice: „Dacă, voi ordona, zice Iehova, și voi aduce eară-și la cetatea aceasta; și ei o vor bate, o vor cuprinde, și o vor arde cu foc; și voi prefăce (potrivit cu cerința lubilelor cetățile lui Iuda într'un deșert fără de locuitori.” Ieremia 32: 1-14 și 2 Cronica 36: 11-21 arată precis că acest program a fost îndeplinit asupra lui Zedekia, regele lui Israel, care dat, deci, marchează începutul celor șaptezeci de ani.

Să notăm altă dovadă: profeția lui Ezekiel din 21: 24-27. Ezekiel, un tânăr Evreu, a fost dus prizoner în Babilon tot la acel timp cu regele Ioachim. (Ezekiel 1: 2) Și deci, profeția lui despre detronarea regatului Israelitean a fost cinci ani după ducerea lui Ioachim în Babilon, ceace dovedește că tronul lui David, împărăția tipică a lui Dumnezeu, nu s'a sfârșit de cât cu detronarea lui Zedekia. Și tocmai aci se învederează greșala pretinderii că cei 19 (noi zicem 18) ani a lui Ioachim și Zedekia nu s'ar ținea de perioada regilor. Cum putea continua împărăția tipică a lui Dumnezeu până la detronarea lui Zedekia, dacă Ioachim și Zedekia n'au fost regi? În așa caz ar trebui să spunem că regatul Israelitean s'a sfârșit cu Ioachim și nu cu Zedekia, ceace nici faptele nici scripturile nu dovedesc și niciun student de Biblie n'ar admite-o. Faptul că regatul tipic a continuat până la detronarea lui Zedekia și pustirea completă a Ierusalimului și a țării, potrivit cu profeția lui Ieremia, dovedește concludiv că Ioachim și Zedekia au fost regi ai lui Israel, șezând pe tronul lui David, și dacă au fost regi, cine va pretinde că timpul lor nu aparține cu drept cuvânt epocii regilor?

Captivitatea și robia lui Ioachim în Babilon nu poate fi luată ca dovadă de începerea celor șaptezeci de ani. Alți regi înainte de aceasta încă au fost duși în robie pentru necredințioșia lor. (Vezi 2 Cronica 33: 11-13; 2 Regi 23: 31-33). După detronarea lui Zedekia unde regatul a fost luat de tot dela Israelii, observăm că deși Israelii s'au reintors din Babilon în țara lor la sfârșitul celor 70 de ani, totuși ei n'au mai avut rege după aceea până în ziua de astăzi. Credem, însă, că timpul acum să apropie când ei vor primi iară rege, un Rege nou, pe Messia, cărui aparține după drept tronul lui David.

Vel observa că aceia cari pretind că cei 19 ani aparțin sau să includ în cei 70 de ani de robie, nu fac deosebire între captivitate și pustirea Ierusalimului și detronarea lui Zedekia amândoi aparțin epocii regilor. Totuși, noi înțegăduim fiecărui dreptul și libertatea să concludă

pentru sine. Cât pentru noi, ne răsăm pe Biblie și datele stabilite de ea și refuzăm istoria când aceasta vine în conflict cu Biblia. Trebuie să nu uităm că istoria a fost scrisă în timpul nostru, la câteva mii de ani după întâmplarea acestor lucruri, de oameni cari au făcut ce au putut mai bine, pe când Biblia este scrisă de scriitorii ochului ai faptelor și sub supravegherea lui Dumnezeu; și de aci, mărturia ei e auto-ativă.

Notăm în treacăt că în Volumul II s'a strecurat mai multe greșeli prin traducere. De pildă pe pagina 45, § 2 ar trebui să fie 18 ani în loc de 83; pe pagina 31, & 1, în loc de 947 să fie 74, și în loc de Nebucodonosor să fie Nabonassar. Posibil că sunt și altele. Acestea le-am observat în grabă.

A citat o ce e pe mine gătoa e cităm din WATCH TOWER pag. 268. 19 5. u mătoarele:

„Vedem de aici clar mai că începutul celor șaptezeci de ani că au fost la timpul ducerii în robie a lui Zedekia și nu la timpul captivității părintelui său, unsprezece ani mai înainte. Observăm cu deosebire că cei șaptezeci de ani n'au fost de captivitate ci de pustietate și ruinare, și învederat că pământul n'a fost pustiu în decursul celor unsprezece ani a domniei lui Zedekia. Acesta e un important fapt în istorie și care a dus pe mulți în rătăcire în socotelele cronologice lor. El e un important fapt în socotirea lucrurilor. Pastor Russell.

Suntem încunoiți înjași că aceia care smulg acești 19 ani

dela locul lor și îi includ în cel 70 de robe, o fac cu scopul să împingă stabilirea sau începutul împărăției lui Messia din 1925 până la 1935. Lasă să nu ne rătăcim astfel: Lasă să avem mai bine credință și să nu ne leneșim mânele din a da în știre în toate părțile anunțul: „Impărăția Cerului s'a apropiat prin speculașii că aceea împărăție e încă departe. Noi credem că timpul este scurt și nici o pierdere de timp nu are încăpere. Asemenea să ne amintim că trăim în zilele de pe urmă, când puternicii rătăcirii vor fi permise să rătăcească dela Adevăr pe cei cari nu-i țin din iubire, sau să departă dela fântâna Adevărului și își sapă lor și puțuri separate „puțuri crăpate, cari nu pot ține apă (adevăr)” (1 Timotei 4: 1, 2; 2 Timotei 4: 3, 4; 1 Timotei 6: 20; Matei 24: 12; 2 Tesaloniceni 2: 10, 11; Ieremia 2: 13). „Și chiar de va părea a întârzi, așteapt-o; căci desigur va veni. Dară cel drept (până atunci) prin credința sa va trăi”. Lasă deci să facem cu toată puterea ce ne stă la îndemână pentru a anunța glorioasele binecuvântări tocmai înaintea noastră.

Dacă cele premergătoare n'au acoperit unele puncte, vom fi bucuroși a le ști și pe acele. Dorindu-ți darul Domnului, suntem cu iubire,

Ai tăi frați servitori în Domnul.

SOCIETATEA DE B. & T. TURNUL DE VEGHERE

Branșa Română

FOC!

A apărut IADUL

Un preot din America a spus:

„Pastor Russell a întors țeava pompei cu apă în IAD și a stâns focul”

Așa noi: Hal cu toți să stângem focul din IAD și astfel să facem sigur că oamenii nu să vor chinui

Din vechime IADUL a fost mister. Asta nu-l mai așa astăzi. Broșura scrisă de Pastor Russell lămurește complet misterul. Are 120 de pagini, Prețul 7 Lei. Dela 50 în sus să vând cu 5 Lei bucata. „Să lucrăm până-i ziuă”.

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA GÜTENBERG S. A.

STRADA PARIS 20

1921